

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 426

DE BEURSCRISIS

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

LUITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE BEURSCRISIS.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Eerzuchtige plannen.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Omstreeks het midden van de Brewer Street, in het hartje van de Londensche City, en niet ver van Golden Square verwijderd, staat een log gebouw van grijze steen, hetwelk daar waarschijnlijk gebouwd werd in een tijd, toen men over het algemeen kon spreken van een inzinking op het gebied van bouwkunst en andere schoone kunsten.

Het was alsof de bouwmeester zich alleen had laten leiden door het denkbeeld, het huis zoo breed mogelijk en zonder eenige versiering op te trekken.

Ook had hij waarschijnlijk in opdracht gekregen, dat de kamers talrijk en toch zoo ruim mogelijk waren, en hij had die taak niet beter kunnen vervullen dan door de trappen in de vestibule zoo nauw mogelijk te maken.

Op twee verdiepingen van de vier waren zeer leelijke balcon's aangebracht, voorzien van ijzeren leuning. en het platte dak was omgeven door een steenen balustrade, op welker hoeken een viertal groote steenen vazen prijkten.

Dit huis behoorde sedert een tiental jaren aan den financier Marc Talbot.

Hij had er niet alleen zijn kantoren gevestigd maar hij woonde er tevens, en had voor zijn gebruik de geheele derde verdieping in beslag genomen, terwijl de vierde verhuurd was aan een handelsfirma, die er eveneens haar kantoren had gevestigd.

Deze firma had verlof gevraagd en gekregen, op haar kosten een lift te mogen doen aanleggen, en dat had er het huis zeker niet fraaier op gemaakt.

Op de eerste en de tweede verdieping bevonden zich de kantoren van Marc Talbot, en gelijkvloers was het groote huis voor een deel in beslag genomen door een zeer grooten boekhandel.

Ook om dezen winkel te bereiken was het noodzakelijk geweest een breede deur aan te brengen in den voorgevel, dicht bij een der hoeken van het huis, en ook dit had het aanzien van het gebouw niet verfraaid.

Marc Talbot was vrijgezel, en hij kon dan ook volstaan met drie bedienden, een huishoudster, en een zeer goeden, Italiaanschen kok.

Hij kon dus vrienden ontvangen en te dineeren vragen zoo vaak hij verkoos — en de booze wereld mompelde dat deze vrienden menigmaal werden afgewisseld door vriendinnen.

Maar hardop durfde men het toch niet goed zeggen, want Marc Talbot was — en terecht — een gevreesd man, en hij wist het.

Hij bekleedde een vooraanstaande plaats in de financieele wereld te Londen, en talrijk waren de instellingen en de personen die naar zijn pijpen moesten dansen.

Een enkel woord van den machtigen geldman kon een paniek aan de Beurs verwekken, en zelfs zijn gebaren werden in tijden van crisis, met angstige nauwlettendheid gadeslagen.

En des te vreemder mocht dit heeten, daar eigenlijk niemand met zekerheid wist te zeggen, sedert wanneer deze groote macht zich voor het eerst had doen gelden — ja zelfs kon niemand zeggen, op welk tijdstip Talbot begonnen was, zijn millioenen te vergaren.

Dit alleen stond vast — hij vertoefde nog nauwelijks tien jaren in Londen, en niemand had ooit van hem gehoord voor hij het huis betrok in Brewer Street, dat hij van den eigenaar gekocht en contant betaald had.

Het was omstreeks elf uur in den morgen, toen Talbot in een gemakkelijken schrijfstoel voor het geweldig groote bureau ministre in de particuliere werkkamer gezeten was, die zich op de tweede verdieping van het groote huis bevond.

Hij was een man van omstreeks 45 jaar, met levendige, zwarte oogen, een bijna geheel kalen schedel, en de kaken van een roofdier, die in staat schenen te zijn, keisteenen te vermalen.

Hij droeg een kort geknipten, klaarblijkelijk zwart geverfden, knevel, en hij had de gewoonte nu en dan zenuwachtig met de vingers van de linkerhand over dat mannelijk sieraad heen te strijken.

Als hij opstond, vertoonde hij een krachtig, breedgeschouderd lichaam, meer dan zes voet lang — het lichaam van een man die gewend is te strijden, en het gevaar onder de oogen te zien.

Maar in zijn blik lag de uitdrukking van een egoïstischen genieter, die voor geen enkel middel terugdeinst om zijn doel te bereiken.

Een harde trek lag meestentijds om den krachtigen mond met de dikke, zinnelijke lippen.

Aan een andere tafel, die voor een der drie ramen was geschoven, zat zijn particuliere secretaris, Fred Morton, een nog tamelijk jonge man met een smal, maar schrander gelaat, en doorringende vossenoogen.

Talbot was bezig, achterover in zijn stoel geleund, eenige couranten door te lezen, waarin zijn secretaris het voornaamste reeds met een dikken streep van het blauwe potlood onder zijn aandacht had gebracht.

Hij hield een dikke sigaar in den linkermondhoek geklemd, en blies nu en dan een vervaarlijke rookwolk uit.

Van tijd tot tijd liet hij een soort gebrom hooren, om zijn tevredenheid of zijn afkeuring te kennen te geven, en dan wierp zijn secretaris hem telkens een snellen, onderzoekenden blik toe, als om zijn gedachten op dat harde breede onbewogen gelaat te kunnen lezen.

Ten slotte wierp Talbot het laatste blad met een ongeduldig gebaar neer, en zeide half voor zich heen:

— Die Torries lijken wel gek met hun nieuwe beschermende wetten! Ik geloof dat ik hier een stokje voor zal moeten steken, Morton! En zeg mij nu eens — hoe staat het met de Landbouwbank te Liverpool?

— Zij zeggen dat zij niet genoeg hebben, mijnheer! antwoordde de secretaris.

— Niet genoeg? herhaalde de financier toornig. Zijn zij daarginds dol geworden? Telefooneer hun dat ik de toezegging van het kapitaal dadelijk weder terugneem als zij niet tevreden zijn.

— Maar zij willen het geld van u alleen hebben, mijnheer! Zij willen niet ook bij anderen in het krijt komen te staan!

— Dat is mij onverschillig! riep Talbot uit. Ik wil garant zijn voor 60.000 pond, zooals ik beloofd heb, en de resteerende 40.000 moeten door anderen geleverd worden, — en die zal ik zelf wel aanwijzen. En als het den heeren niet bevalt, dan moeten zij maar zien hoe zij op een andere wijze aan het geld komen. Wat is de zekerheid?

— Een derde van de aandelen!

— De preferenten inclusief?

— Ja zeker!

Talbot dacht even na, liep met groote schre-

den het vertrek op en neer, met de handen in de zakken, wierp toen een paar cijfers op papier, en wendde zich plotseling weder tot zijn secretaris met de vraag:

— Geloof jij dat de Landbouwbank het nog een week zal uithouden?

De secretaris scheen even te aarzelen, voor hij antwoordde:

— Op de Beurs zegt men — —

— Welnu — wat zegt men? drong de financier aan.

— Nu dan, men zegt dat gij het met opzet op een faillissement aanstuurt!

Talbot beet zich op de lippen, en mompelde half binnensmonds:

— Ze schijnen toch nog slimmer te zijn dan ik dacht! Nu, zij zullen toch nog vreemd opkijken, als zij mijn spelletje doorzien!

Op dit oogenblik werd er geklopt, en een klerk bracht een visitekaartje binnen, overhandigde het Talbot, en zeide:

— Deze dame wenscht u persoonlijk te spreken.

Talbot had een blik op het visitekaartje geworpen, fronste nu even de wenkbrauwen, en vroeg toen:

— Waar heb je die dame gelaten?

— Zij is in uw particuliere ontvangkamer!

— Noemde zij het doel van haar komst niet?

— Zij zeide dat het mij volstrekt niet aanging, en dat zij het alleen aan u zelf zou mededeelen! hernam de klerk.

De financier haalde de schouders op, en bromde:

— Dat is juist iets voor haar!

Daarop wendde hij zich tot den klerk en vervolgde:

— Zeg aan die dame dat ik aanstonds tot haar dienst ben!

De klerk verdween, en Talbot liet zich kalm weder in zijn stoel neer, en begon een paar lijsten na te zien, welke Morton zooeven op zijn lessenaar had gelegd.

Nu en dan maakte hij er een aantekening op, met behulp van een gouden vulpenhouder, en na ongeveer een kwartier stond hij eindelijk op, wierp een blik in den kleinen Venetiaanschen spiegel in een ovalen, ivoren lijst, die boven den schoorsteenmantel hing, en wendde zich tot Morton met de woorden:

— Ik ben waarschijnlijk over een kwartier

weer terug, Morton! Wat de Landbouwbank betreft — laat het tegenspreken, dat ik mij met die zaak bemoei — het moet zoo lang mogelijk geheim blijven!

Hij trok de deur dicht, stak de gang over, en opende een tweede deur, die toegang bleek te geven tot een fraai gemeubeld salon, waar een breede rustbank en eenige gemakkelijke stoelen om een ronde, met tijdschriften beladen tafel stonden geschaard.

Een dik, Perzisch tapijt, dat de schreden dempte, bedekte den vloer.

De financier was bijna aangeloopen tegen een jonge, zeer bevallige vrouw, wier gelaat echter op dit oogenblik een uitdrukking van moeilijk bedwongen woede en ongeduld vertoonde.

Zij kon ongeveer 30 jaar zijn, ofschoon zij klaarblijkelijk alle moeite deed, er jonger uit te zien.

Het was de tooneelspeelster Violet Portland.

Niet zoodra echter had zij den binnentredende herkend of haar gelaat veranderde van uitdrukking.

Zij bedwong zich blijkbaar, en zeide op volmaakt kalmen toon:

— Bijna had ik moeten wachten, mijnheer Talbot, zooals, als ik mij niet vergis, Lodewijk XIII eens gezegd heeft tegen zijn raadsheeren, die twintig seconden te laat waren.

Talbot had de deur achter zich dichtgetrokken en zijn zwarte oogen glinsterden, toen hij ze liet dwalen over de verleidelijke gestalte van de schoone actrice.

En wel was het een vorstelijke figuur, zooals zij daar met hoogopgericht hoofd midden in het vertrek stond, terwijl de lange mantel in bevalige plooiën van de prachtige schouders neerhing.

— Het spijt mij wanneer ik je heb laten wachten, Violet! zeide hij op zachten toon, terwijl hij de hand van de tooneelspeelster in de zijne nam, en er een kus op drukte. Ga weer zitten, en deel mij de reden van je bezoek mede!

— Ik wilde je in de eerste plaats bedanken, Marc, voor de prachtige bloemen, die je mij gisteren op het tooneel hebt laten overhandigen, zeide de jonge vrouw, terwijl zij Talbot met haar groote, fluweelzachte oogen doordringend aankweek. Maar daarom alleen zou ik het natuurlijk niet gewaagd hebben zulk een invloedrijk, machtig man in zijn werk te storen.

— De zaak is, Violet, dat ik eigenlijk in mijn particuliere werkuren liever niet gestoord word — en vooral niet door vrouwen van jouw schoonheid!

— Je ontvangt hier dus nog wel eens meer damesbezoek! riep de jonge vrouw uit, terwijl haar oogen jaloersch opvlamden.

— Dat heb ik niet gezegd, kindlief! hernam Talbot met een kort lachje. Je weet wel dat ik bijzonder op je gezelschap gesteld ben — maar alleen op de uren die daarvoor zijn aangewezen.

— Ik ben dus niets meer voor je dan een tijdverdrijf! riep Violet Portland op scherp toon uit. Je hebt vroeger anders gesproken, Marc!

— Wat ik gezegd heb, daar blijf ik bij, en dat meende ik ook! hernam de financier, terwijl hij de kleine, blanke hand greep, die van de stoelleuning afhing. Ik heb je lief — jij bent de eenige vrouw, die mijn hart in gloed heeft weten te zetten. Is je dat voldoende?

De jonge vrouw keek den financier tersluiks aan.

Zij wist zeer goed dat hij loog — zijn avonturen waren talrijk, en hij stond bekend als een niets ontziend Don Juan,

Maar Violet Portland had haar plannetje — en het was haar spel, te doen alsof zij de woorden van Talbot werkelijk geloofde.

Zij liet hem even haar kleine hand, trok die toen terug, stond op, legde haar handen op de schouders van den millionaire, en vroeg met een vleiende stem, en met een blik in haar oogen, die zijn bloed sneller deed vloeien:

— Houd je werkelijk een beetje van me, Marc.

— Ik aanbid je, Violet!

— Je zoudt dus heel wat voor mij over hebben?

— Heb ik dat dan niet, getoond?

De jonge tooneelspeelster wendde zich met een pruilend gezichtje af, en antwoordde:

— Meen je die paar ringen, dat halssnoer, die auto?

— Nu, mij dunkt toch dat... verdedigde de financier zich.

— Maar dat zijn toch allen zaken, die iedere rijke man aan een vrouw kan geven — zelfs al beschouwt hij haar alleen maar als... een goede vriendin!

Talbot wierp de actrice een vurigen blik toe, vatte plotseling haar beide handen, en riep toen op gedempten toon, waarin zijn hartstocht doorklonk:

— Je weet heel goed waarom ik je dat alles schonk, Violet! De wereld gelooft dat je mijn minnares bent — en de hemel is mijn getuige dat ik wenschte dat zij de waarheid sprak! Maar je hebt tot dusverre niet willen voldoen aan mijn vurigste wenschen — je hebt je koel en op een afstand gehouden!

Violet had snel haar handen losgemaakt, en was een paar stappen achteruit getreden, en wierp den millionaire een hooghartigen blik toe.

— Ik weet wat je van mij wilt, Marc, en ik meen je reeds eens te hebben gezegd, dat ik niet behoor tot de vrouwen, die men met een handjevol kostbare steentjes kan veroveren! Ken je me dan nog zoo slecht?

— Dat schijnt! antwoordde Talbot, op ironischen toon, maar zonder zijn begeerigen blik van de tooneelspeelster af te wenden.

— Laat ik je dan zeggen, dat je mij te laag taxeert, als je gelooft, dat ik zonder meer je minnares zal worden!

— En ben je hier gekomen om mij dat te zeggen?

— Ik ben gekomen om je te zeggen dat ik dezen toestand niet langer duld! Ik ben niet degene, voor wie je me schijnt te hebben aangezien! Je zegt dat je mij liefhebt — welnu, toon het!

— Wat meen je? vroeg Talbot langzaam, terwijl hij haar met groote oogen aankeek.

— Moet ik je dat nog duidelijker uitleggen? zeide Violet Portland ongeduldig. Je bent toch een gentleman? Kon je mij dit niet gespaard hebben? Welnu dan — dan staat je daartoe maar een weg open — vraag mij, je wettige vrouw te worden!

Violet Portland wist dat zij hoog spel speelde, en haar vingers bewogen zich zenuwachtig heen en weder op het blad van de groote ronde tafel, waarnevens zij had plaats genomen.

Schijnbaar zag zij den financier niet aan, maar in den grooten spiegel beschouwde zij loerend de uitdrukking van zijn gelaat.

En de volgende seconde wist zij, dat zij het spel verloren had!

Talbot staarde haar een oogenblik stomverwonderd aan, fronste toen de wenkbrauwen, en eindelijk liet hij een kort lachje hooren, dat als een doodsklok al haar hooggespannen verwachtingen uitluidde, en zeide op scherp toon:

— Kom je hier om mij voor het lapje te houden? Dat is je toch zeker geen ernst?

— Het is mij volle ernst! antwoordde Violet Portland, terwijl zij nogmaals alle hulpstroepen van haar schoonheid en haar verleidelijken glimlach deed aanrukken. Je weet heel goed dat je me zelf niet onverschillig bent, Marc — maar ik wil een fatsoenlijke vrouw blijven — ik wil je niet toebehooren dan als je echtgenoot!

Talbot keek haar even door zijn halfdichtgeknepen oogen aan, de handen in de zakken gestoken, de beenen wijd uiteen geplant, wat zijn geliefkoosde houding was onder allerlei omstandigheden, en zeide toen, op ironischen toon:

— Ik wil niet ontkennen Violet, dat je stoutmoedigheid me verbaast! Ik heb altijd sympathie gevoeld voor moedige menschen zonder scrupules, maar — je drijft het wel wat te ver! Je kent mijn inzichten omtrent het huwelijk. Ik denk er niet aan te trouwen — zelfs niet met zulk een verrukkelijk schepseltje als jij bent!

Al het bloed was uit het gelaat van de schoone tooneelster geweken, en haar oogen hadden een harden, doffen glans gekregen.

Haar trekken leken verstard, toen zij langzaam oprees, den machtigen financier van top tot teen opnam, en toen op bijtenden toon zeide:

— Dan heb ik hier verder niets meer te doen, mijnheer Talbot! Het spijt mij dat ik u heb opgehouden!

Zij wilde hem voorbijgaan, maar hij had haar hand gegrepen, en zeide op een toon van nauwelijks onderdrukte hartstocht:

— Wil je zoo van mij gaan, Violet? Waarom zet je je die nonsens niet uit het hoofd meisje? Wij kunnen toch ook wel gelukkig zijn zonder die dwaze huwelijksvoltrekking? Kom —

beken dat je mij slechts op de proef hebt willen stellen! Wil je een grootere auto? Wil je dat prachtige halssnoer, dat je eergisteren bij Salomonson hebt zien liggen?

— Ik wil uw naam, mijnheer Talbot, en anders niets! antwoordde Violet Portland op trotschen toon.

Zij had haar hand met een vlugge beweging losgerukt, en stond reeds bij de deur.

Nog eenmaal richtte zij zich in haar volle lengte op, keek hem met haar nu weer schitterende oogen recht in het gelaat, en zeide op eigenaardigen toon:

— Wie weet bedenkt ge u nog wel eens!

Zij opende de deur en stond op de gang.

En zachtjes fluisterde zij voor zich heen, den blik strak op de deur gevestigd, alsof zij den man kon zien, die haar, met hem zelf, tot macht en aanzien had kunnen brengen:

— Je wilt niet goedschiks. Marc Talbot? Welnu, dan zullen wij zien of er geen middelen bestaan om er je kwaadschiks toe te brengen!

En met haastige schreden ging zij heen, daalde de trappen af, en verliet het gebouw, na haar dichte voile voor haar gelaat te hebben getrokken.

Talbot bleef een oogenblik op dezelfde plaats staan, heen en weer geslingerd tusschen zijn vrijheidszucht en zijn hartstocht voor de schoone actrice, die tot dusverre al zijn pogingen om haar te winnen had weten te weerstaan, en toen haalde hij de schouders op, en bromde voor zich heen:

— Het is jammer — maar de duivel mag me halen als ik er ooit aan denk, nogmaals in het huwelijk te treden! Aan den eersten keer heb ik volop mijn bekomst gehad!

Hoofdstuk II.

De typiste.

Tamelijk slecht geluimd verliet de millionaire de kleine ontvangsalon weder, om zich naar zijn kantoor te begeven.

Morton, die een menschenkenner was, behoefde slechts tersluiks een blik op het gelaat

van zijn patroon te werpen om in te zien dat het damesbezoek, hetwelk hij zooeven ontvangen had hem geenszins genoeg had gedaan!

Hij wachtte er zich echter wel voor een opmerking te maken, maar verdiepte zich ijverig

in de lezing van een aantal brieven, waarvan er eenige dozijnen nog onopengesneden naast hem op het tafeltje lagen.

Talbot liep eenige malen het vertrek op en neder, en bromde toen tusschen de tanden:

— Die vervloekte wijven! Zij zijn in staat om je een heelen dag te bederven! Een huwelijk! En nog wel met Violet Portland, de tooneel-spielster! Neen neen — zoo dwaas is Marc Talbot niet! Liever wil ik alle bloempjes plukken, die er op mijn weg ontluiken.

Blijkbaar zeer ingenomen met dit dichterlijke beeld, dat hem daar te juister tijd was ingevallen, nam de financier weder voor zijn lessenaar plaats, stak een versche sigaar op, en begon te werken.

Een half uur daarna legde hij plotseling de vulpen neder, scheen ergens over na te denken, waarbij zijn zwarte oogen begonnen te schitteren, en stond toen eensklaps op.

Hij ging op een zijdeur toe, die achter een dik fluweelen gordijn verborgen was, en betrad een fraai gemeubeld vertrek, dat geen eigenlijke bestemming had, maar waar de financier wel eens dames ontving — wier reputatie niet veel meer te verliezen had door het bezoeken van mannen als Marc Talbot.

Weer moest hij een gordijn terzijde schuiven — en nu bevond hij zich in een kamer, die bij uitstek geschikt was om er een vertrouwelijk uurtje te verbabbelen.

Er stonden gemakkelijke stoelen, er stond een rustbank met kussens, en op het dikke vloer-tapijt waren hier en daar vachten van leeuwen en ijsberen uitgespreid.

Het vertrek had nog een tweeden uitgang, die op de gang uitkwam.

Talbot ging in een der gemakkelijke stoelen voor een kleine tafel zitten, waarop een schrijfmachine geplaatst was, drukte op een elektrische schel onder het bereik van zijn hand, en zeide tot den binnentredenden klerk:

— Verzoek Miss Maclagan om hier te komen — ik moet haar eenige brieven dicteeren!

De klerk verdween snel weder — misschien wel om de eigenaardige uitdrukking te kunnen verbergen, welke zijn gelaat op dat oogenblik vertoonde.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, en toen ging de tusschendeur open, en op den drempel stond een aanvallig meisje, van nauwelijks 20

jaar, met prachtig goudblond haar, een allerliefst figuurtje, en de schoonste blauwe oogen welke zelfs een dichter zich zou kunnen droomen.

Zij bleef een weinig verlegen staan, en vroeg toen op zachten toon:

— Hebt ge mij laten roepen, mijnheer Talbot?

— Ja Miss Grace! antwoordde de financier, terwijl hij met een uitnoodigend gebaar naar den stoel wees, die voor de schrijfmachinetafel stond. Hebt gij papier meegebracht?

— Ja mijnheer!

Het meisje liep haastig door het vertrek, en ging voor de machine zitten, de oogen strak voor zich uitgericht.

Zij bevestigde een blad schrijfpapier in de machine, en toen bleven haar kleine, sierlijk gevormde handen in afwachting op de toetsen rusten.

Talbot, die was blijven zitten, keek haar aan, en in zijn oogen glom een vonk, die het meisje had moeten verschrikken, als zij hem gezien had.

Toen zeide hij plotseling:

— Voor dat wij verder gaan, miss Grace — ik moet u zeggen dat ik zeer tevreden over u ben, en dat ik besloten heb, uw salaris met ingang van de volgende maand met 4 pond te verhoogen!

Het jonge meisje kreeg een kleur van blijdschap, en zeide toen schuchter, terwijl zij Talbot een schichtigen blik toewierp:

— Wel bedankt, mijnheer! Het verheugt mij, dat gij tevreden zijt over mijn arbeid! Ik doe mijn best, en — — —

— Daarvan ben ik overtuigd, mijn kind! viel Talbot haar in de rede, terwijl hij met een vaderlijk gebaar zijn breede, grove hand op de tengere vingers van het jonge meisje legde.

Met een onwillekeurige huivering trok Grace Maclagan haar hand met een vlugge beweging terug, en even trilden haar lippen zenuwachtig.

Talbot scheen dit echter volstrekt niet te hebben opgemerkt, en vervolgde:

— Wat zijn uw handjes toch klein en blank! Ik moet ze voortdurend bewonderen! Eigenlijk zijn ze veel te mooi, om er zulk werk mede te verrichten!

— Het is mijn plicht, mijnheer Talbot! zeide het jonge meisje kortaf. Ik moet werken — gij weet wel dat ik voor mijn moeder en mijn kleine broertjes moet zorgen.

— Maar — hebt gij dan nooit bedacht, dat dit werk uw gezondheid zou kunnen schaden? Je bent zoo mooi, mijn kind, maar ook zoo teer, en gij zoudt toch wel op een andere wijze — — ik meen — — meisjes die zoo mooi zijn als gij — —

De financier verwarde zich in zijn eigen woorden, want voor het eerst had Grace hem recht in het gelaat gezien, en de heldere, onbevangen blik van haar reine blauwe oogen had hem in verwarring gebracht.

— Wat wilt gij zeggen, mijnheer Talbot? vroeg Grace, zonder haar blik van het gelaat van den financier af te wenden.

Talbot was haastig opgesprongen.

Hij voelde zijn slapen kloppen.

Reeds lang had hij zich onder de bekoring gevoeld van dit mooie, blonde meisje, dat omstreeks een half jaar geleden, nog bijna een kind als typiste haar intrede had gedaan op zijn kantoor.

En langzaam maar zeker had een hartstocht zich van hem meester gemaakt, waarnaast die voor de mooie tooneelspeelster hem een minderwaardige beuzelarij voorkwam.

Hij wist dat Grace waarschijnlijk nimmer naar zijn vleitaal zou willen luisteren — en dit wakkerde juist zijn vurige begeerte aan.

En reeds had hij bij zichzelf gezworen, dat het meisje hem zou toebehooren, ondanks alles — en als het moest tegen haar wil.

Hij stond nu vlak naast haar, een weinig over haar heengebogen, en zijn gloeiende adem beroerde het prachtige blonde haar, toen hij op heesch fluisterenden toon sprak:

— Welnu, Grace — dan zal ik duidelijk zijn. Ik leg mijn fortuin aan je voeten — je kunt er over beschikken! Je zult rijk en de invloedrijkste vrouw van geheel Londen zijn — als je aan mijn vurigste verlangens gehoor geeft! Ik heb je lief — tot waanzinnig wordens toe! Grace — wees de mijne, en alle zorgen zullen van je worden afgewenteld! Je moeder, je kleine broeders zullen het goed hebben — ik zal voor hen zorgen, dat belooft ik je!

Onder het spreken had Talbot de hand van het meisje opnieuw gegrepen, die zij hem echter aanstonds weder onttrok.

Een vlammend rood was in haar teedere wangen opgestegen, en een oogenblik daarna werd zij doodelijk bleek, terwijl haar prachtige blauwe oogen een harde uitdrukking kregen.

Haar stem beefde, toen zij op gedempten toon zeide:

— Ik heb u nooit het recht gegeven, mijnheer Talbot, slecht van mij te denken! Ik hoop, dat gij nooit weer iets dergelijks zult zeggen, en laat nu mij hand los wat ik u verzoeken mag — gij doet mij pijn!

— Niet voordat je mij gezegd hebt, dat je mijn aanzoek zult aanhooren! drong Talbot aan, en tegelijkertijd trachtte hij het jonge meisje in zijn armen te sluiten.

— Laat mij los, zeg ik u! herhaalde Grace met stemverheffing. Gij zoudt het toch niet durven wagen, mij tegen mijn zin aan te raken?

— Wat — je durft mij tegenstreven? riep Talbot uit, door zijn hartstocht verblind. Welnu dan, je zult de mijne zijn, met of tegen je zin! Jij dwaas schepsel — denk je je te kunnen verzetten tegen iemand als ik ben? Ik bied je geluk en rijkdom — en je verwerpt ze?

Het jonge meisje worstelde om los te komen, maar het was vruchteloos.

Zij zat dicht voor de schrijfmachine, en de millionair had haar met zijn beide armen omvat, en trachtte haar thans met geweld een kus op de lippen te drukken.

Hij boog haar tenger lichaam achterover ondanks haar verzet, en reeds naderden zijn lippen de hare, reeds meende Grace de worsteling te moeten opgeven, toen de tusschendeur openging, en er een rijzig man op den drempel verscheen, in de kracht van zijn leven, en met fijne elegance gekleed, die een oogenblik verbaasd bleef staan, dadelijk daarop een paar stappen naar voren deed, en met heldere stem zeide:

— Maar mijn waarde Talbot — die jongedame zal volstrekt niet kunnen werken, als je allebei haar handen vasthoudt!

Verschrikt liet de financier het jonge meisje los, en streek met een onbewust gebaar eenige malen over zijn kalen schedel, waarop kleine zweetdruppeltjes parelden.

Hij trachtte zich zoo goed mogelijk een houding te geven, maar zijn stem trilde nog van opwindung, toen hij zeide:

— Ik vraag u verschooning, mylord — ik dacht — ik wilde mejuffrouw Maclagan iets wijzen, dat...

Reeds was het jonge meisje opgestaan.

Haar mooi gezichtje was doodsbleek, toen zij

haastig naar de deur schreed, die op de gang uitkwam.

Daar keerde zij zich nog eens om, en zeide met vaste stem, terwijl zij Talbot een blik vol koele minachting toewierp:

— Wees zoo goed u van een andere typiste te voorzien, mijnheer — ik neem mijn ontslag en ik ga onmiddellijk heen!

En voor hij iets had kunnen zeggen, viel de deur achter de typiste dicht.

Talbot wierp een schuinen blik op den bezoeker, die zooeven was binnentreden, op een voor hem zoo ongunstig tijdstip, en liet een kort, zenuwachtig lachje hooren, terwijl hij zeide:

— Die jonge meisjes van tegenwoordig — men kan nooit een grapje met haar maken, of zij vatten het dadelijk als doodelijken ernst op, en zijn aanstonds beleedigd!

— Daar hebben sommige jonge meisjes volgens mij groot gelijk in, zeide de bezoeker kalm, en ik stel dit zeer in haar op prijs.

De financier haalde onmerkbaar de schouders op, beet zich op de lippen, en hernam toen:

— Zullen wij niet liever naar mijn eigen kantoor gaan, mylord? Het is mij eigenlijk niet goed duidelijk hoe gij hier...

— Hoe ik hier ben binnengekomen? vulde de ander den zin aan. Wel, heel eenvoudig! Ik heb uw secretaris gevraagd waar gij waart, en hij zeide dat hij het niet wist. Ik meende echter uw stem te hooren, en daar wij reeds zoo lang zaken met elkander doen, zoo meende ik mij wel de vrijheid te mogen veroorloven, hier ongevraagd binnen te treden. Het spijt mij werkelijk als ik u gestoord mocht hebben!

— Het had niets te beteekenen, mylord! bromde Talbot. Gij behoeft u volstrekt niet te verontschuldigen.

Hij was reeds naar de deur toegegaan, bleef daar op zijn bezoeker wachten, liet hem voorgaan, en sloot de deur achter hem, blijkbaar zeer uit zijn humeur, maar al zijn best doende, om den schatrijken klant een vriendelijk gelaat te toonen.

— Geef Lord Aberdeen eens een stoel, Morton! beval de financier.

Zwijgend stond Morton op, en schoof een stoel aan.

Lord William Aberdeen nam plaats, sloeg zijn eene been over het andere, keek den millionair

aan met een blik waarin spot en minachting om den voorrang streden, en begon toen:

— De reden van mijn bezoek had eigenlijk weinig om het lijf, mijn waarde Talbot! Ik wilde eenvoudig uw raad komen inroepen, daar ik weet dat gij een buitengewoon bekwaam zakenman zijt, en op de hoogte van vele dingen, die aan anderen verborgen blijven.

— Ik hoop U van dienst te kunnen zijn Mylord — vraag slechts! zeide Talbot, die slechts met moeite zijn kalmte scheen te kunnen herwinnen.

— De zaak is eenvoudig deze, dat men mij heeft aangeraden, aandeelen te nemen in de Amerikaansche Maatschappij, die thans in het gebied van den Oeral bezig is, een pas aangeboorde petroleumbron te exploiteeren!

— Een Amerikaansche maatschappij — petroleum — in den Oeral? herhaalde Talbot langzaam en blijkbaar ten zeerste verbaasd. Ik wist volstrekt niet dat er zulk een maatschappij bestond, Mylord! Heeft men U goed ingelicht?

— Dat hoop ik ten minste! antwoordde Lord Aberdeen.

De financier schudde het hoofd, en wendde zich toen tot zijn secretaris met de vraag:

— Ooit van iets dergelijks gehoord, Morton?

— Ik vrees dat die maatschappij een fictie is, Mylord! zeide Morton. Als ze bestond moest ik haar toch kennen!

Lord Aberdeen trok een tamelijk bedremmeld gezicht, en hernam toen:

— Men heeft mij toch stellig verzekerd dat de maatschappij reeds aan het werk was, en dat zij met zeer groot voordeel denkt te kunnen werken. Natuurlijk zijn de aandeelen nog niet toegelaten aan de Beurs, en dus komen zij ook niet voor op de officieele koerslijst, maar men zeide mij dat dat zeker niet lang meer zou duren!

— Hoe is de naam van die maatschappij, als ik vragen mag? hernam Morton.

— Philadelphia Oeral Oil Company, kortweg de „Oeral Company” genoemd! antwoordde Lord Aberdeen.

— Ik beloof u dat ik een onderzoek zal laten instellen, Mylord, zeide Talbot, maar ik vrees dat ik u reeds thans zal moeten ontraden, u met die maatschappij in te laten — ik houd het eenvoudig voor zwendel!

— Ik reken op je, waarde Talbot! hernam

Lord Aberdeen. Nu nog iets — het spijt mij dat ik je overlast zal moeten aandoen — maar ik ga dezer dagen op reis, en ik heb absoluut contanten noodig! Een credietbrief kan ik ditmaal niet gebruiken. Kun je me aanstonds 80.000 pond van mijn deposito laten uitbetalen?

— Op slag Mylord? riep Talbot uit, die een snellen blik met zijn secretaris had gewisseld.

— Wanneer het tenminste mogelijk is! Het inconvenieert je toch niet?

— Niet in het minst, Mylord! antwoordde de financier haastig. Dat is te zeggen — een paar uren respijt zult gij ons toch moeten geven! Het is nog wat vroeg — ik weet niet of de kassier....

— O, ik kan zeer goed tot vanmiddig wachten! viel Lord Aberdeen hem in de rede. Ik zal dan zoo vrij zijn, om vier uur nog eens langs te komen. En nu de derde reden van mijn bezoek! Ik treed nu op als pleitbezorger voor anderen, mijn waarde Talbot!

De financier keek zijn bezoeker een weinig bevreemd en met lichtelijk samengetrokken wenkbrauwen aan.

Het ernstige, krachtig geteekende gelaat van den bezoeker vertoonde een uitdrukking van diep mededoogen, en zijn stem had een warmen klank, toen hij zeide:

— Je hebt natuurlijk gelezen, Talbot, dat er sprake van is, het Tehuis voor Oorlogsinvaliden aanmerkelijk uit te breiden — er is echter lang geen geld genoeg voor! Ik heb hier een lijst bij mij, en ik hoop van harte, dat het mij gelukken zal, een flink bedrag bijeen te krijgen voor die ongelukkigen, die om ons eigen land en ons aller bezittingen te redden, hun ledematen hebben geofferd, en waarvan er thans een groot deel arm en zonder werk rondloopen! Ik mag u zeker wel aanstonds voor 1000 pond noteeren?

Reeds had hij zijn gouden potlood uitgehaald, maar Talbot was haastig opgestaan, en weerhield hem met een gebaar.

Zijn gelaat had een harde uitdrukking, en zijn stem klonk ijskoud, toen hij zeide:

— Het spijt mij dat ik u moet teleurstellen Mylord, maar een van mijn beginselen is, om nooit een penny voor dergelijke dingen uit te geven! De oorlogsinvaliden hebben een tehuis noodig? Welnu, laat de Staat het hun geven!

— Ik ben overtuigd dat de Staat doet wat hij kan, mijnheer Talbot! hernam Lord Aberdeen

koeltjes. Maar zijn draagkracht heeft grenzen! En ik vind dat wij rijken verplicht zijn om van onzen overvloed te geven aan wie niet genoeg hebben!

— Ik voor mij ken geen overvloed, Mylord! hernam de financier op kouden toon. Iemand die zaken in het groot doet zooals ik, die kan nooit genoeg geld hebben! Het spijt mij, ik herhaal het u — maar ik geef noijt iets aan dergelijke instellingen.

Een oogenblik was het alsof er een gramstorig antwoord op de lippen van den bezoeker lag.

Lord Aberdeen beheerschte zich echter volkomen, wierp Talbot slechts een blik vol koele verachting toe, stak de intekenlijst weder in zijn portefeuille en stond op.

Haastig was Morton opgesprongen om hem naar de deur te geleiden.

— Ik hoop dat gij het mij niet euvel duidt, Mylord — dat ik in dergelijke zaken een ander inzicht heb dan gij, van wien het bekend is, dat gij jaarlijks duizenden ponden sterling aan instellingen van liefdadigheid wegschenkt? vroeg Talbot.

— Het is iets, wat gij met uw eigen geweten moet uitmaken, mijnheer Talbot! antwoordde Lord Aberdeen koeltjes. Het blijft dus afgesproken — ik kom vanmiddag om vier uur terug, en ik verwacht dat de 80.000 pond dan van mijn rekening zullen kunnen worden afgeschreven!

Een korte hoofdknik, en de bezoeker verliet het vertrek.

Talbot keek hem een oogenblik na, en bromde toen tusschen de tanden:

— Trots en ongenaakbaar, als altijd! Maar wat bezielt hem, voor den duivel, om juist vandaag vier vijfden van zijn deposito op te vragen?

— Hij had het bedrag gestort met een opzeggingstermijn van een dag, mijnheer Talbot! merkte Morton op.

— Dat weet ik ook wel! riep Talbot woedend. Denk je dat je met een gek te doen hebt? Maar waarom moet het zoo ongelukkig treffen, dat hij 80.000 pond in contanten wil hebben, juist nu wij zoo weinig vlottende middelen in kas hebben?

Intusschen was Lord Aberdeen de tamelijk smalle trap afgedaald, en hij had het bankge-

bouw verlaten, eerbiedig gegroet door den portier, in zijn groen lakensche uniformjas.

Op het oogenblik dat hij in zijn auto zou stappen, een prachtige, blauwgelakte limousine, wendde hij den blik nog eens naar het bankgebouw, en mompelde voor zich heen:

— Je zult nog eens met berouw aan dezen dag terug denken, Marc Talbot! Jij hartelooze geldwolf! En dat ben je niet alleen — je bent een schurk op den koop toe! Wel, je zult het je herinneren, dat je John Raffles op bezoek hebt gehad.

Let goed op:
Cigaret J. v. K. heeft geen
mondstuk.

Hoofdstuk III.

Intriges en sluipwegen.

John Raffles — want inderdaad was de Gentleman-Inbreker sedert eenige jaren in Londen „werkzaam” als Lord William Aberdeen, een schatrijke zonderling en filantroop — liet zich achterover in de kussens van de auto vallen, nadat hij den chauffeur een adres had toegeroepen en het portier achter zich had dichtgeslagen, en dacht nog eens na over het korte gesprek, hetwelk hij zooeven gevoerd had, en wat daaraan vooraf was gegaan.

Maar reeds na tien minuten reed de auto de Regent Street in, en hield ten slotte niet ver van de Mall stil voor een niet groot, maar fraai heerenhuis, hetwelk de Groote Onbekende onder den zooeven reeds genoemden naam sedert eenige jaren bewoonde.

Raffles stapte uit, wisselde eenige woorden met den chauffeur, een zwaar gebouwd man met de oogen van een kind, en ging toen het huis binnen.

Een oude bediende met spierwit haar trad hem tegemoet om hem hoed en jas af te nemen.

— Is mijnheer Charly Brand thuis, Gaston? zoo wendde Raffles zich tot den grijsaard.

— Mijnheer Brand is zooeven thuis gekomen, Mylord, en ik geloof dat hij zich thans wat vermaakt in de billardkamer.

Raffles knikte den ouden man vriendelijk toe, en sprong met lenigen tred de trap bij twee treden tegelijk op, die achter in de breede vestibule naar de eerste verdieping voerde.

Hij volgde een breede gang, en reeds op

eenigen afstand verkondigde hem het klotsen van billardballen, dat Charly Brand, zijn trouwe vriend en metgezel, zich vermaakte met zijn liefkoosd tijdverdrijf.

Een oogenblik later trad hij de billardkamer binnen, die haar licht door drie ramen ontving, tegenover elkander geplaatst, en vond daar inderdaad Charly Brand, een nog jongen man met een rond, blozend gelaat, en vroolijk schitterende, blauwe oogen.

Charly zette aanstonds zijn queue weg en trad Raffles tegemoet met den uitroep:

— Je bent vlugger terug dan ik had durven hopen! Maar naar je gelaat te oordeelen zijn er dingen geschied waarop je niet gerekend hebt! Zeg mij eerst eens — is mijn oordeel juist gebleken, en is die Talbot niet een inhalige schavuit?

— Ik vrees dat hij nog erger is, Charly! antwoordde Raffles, terwijl hij Charly naar een gemakkelijken leunstoel voerde, en in een dergelijk meubel tegenover hem plaats nam.

— Hoe zoo? vroeg Charly nieuwsgierig, terwijl hij Raffles zijn sigarettenkoker toestak.

— Wel, ik snapte hem juist op het oogenblik, toen hij een van zijn typisten trachtte te kussen.

— Nu, dat is eigenlijk geen doodzonde! riep Charly lachend uit. Zij vond het misschien heel aardig!

— Neen Charly, drijf er niet den spot mee! zeide Raffles ernstig. Het meisje verzette zich krachtig — en dat niet alleen, maar, terwijl ik

nog in het vertrek was, nam zij haar ontslag, en zeide hem, dat hij zich nog dienzelfden dag van een ander zou moeten voorzien.

— Dat verandert de zaak! hernam Charly. Het verwondert mij trouwens volstrekt niet — mijn inlichtingen dienaangaande zeggen mij, dat hij een man is, die voor niets terugdeinst als het de voldoening van zijn lusten betreft. Hoe heette dat meisje?

— Dat kan ik je niet zeggen — maar zij had een allerlieft gezichtje, prachtig goudblond haar en blauwe oogen — zij was zeker niet ouder dan hoogstens 19 jaar, en zij deed het werk van een typiste! Wij zullen echter spoedig genoeg haar naam weten — want ik wil dat dappere jonge ding dat in een tijd als deze haar betrekking prijs gaf, omdat haar patroon haar wilde kussen, in het oog houden!

— Nog iets?

— O ja, ik ben er nog niet! Het schijnt inderdaad waar te zijn, dat Talbot een weinig zwak staat — dat wil zeggen, hij kon mij niet aanstonds mijn 80.000 pond sterling terugbetalen, van de 100.000, die ik bij hem geplaatst heb!

Charly haalde de schouders op, en zeide:

— Neem mij niet kwalijk, maar dat heeft niet veel te beteekenen! Het is immers zeer wel mogelijk, dat het geld ergens anders ingestoken is!

— Dat is het juist! hernam Raffles. Ik meen te weten dat hij het gestoken heeft in een zaak, die weleens verkeerd kon eindigen. De man neemt te veel hooi op zijn vork — en hij heeft te weinig contanten, dat is de heele zaak! Hij is een van die financiers, wier zaken zijn alseen gelid in het middengevouwen speelkaarten — als men tegen den achtersten stoot, dan valt het geheele gelid om.

— Je vergelijking is even juist als waar, Edward! riep Charly uit. Maar Talbot is een slimme vos — hij weet wel, dat zijn val door niemand te Londen gewenscht kan worden.

— Tenminste voor het oogenblik! voegde Raffles er aan toe.

— Wat heb je nog meer mee te deelen?

— Ik vroeg hem of hij mij kon aanraden, aandeelen te nemen in de „Oeral Oil Cy.” en hij antwoordde, dat hij van die maatschappij nog niet gehoord had!

— Dan is het ook zwendel, Raffles, want Talbot mag zijn wat hij wil — hij heeft een

bijzonder fijnen neus in geldzaken, en als die maatschappij werkelijk soliede was, dan zou hij het weten!

— Wij zullen wel zien! hernam Raffles kortaf. Ten slotte vroeg ik hem, in te teekenen op mijn lijst voor het Tehuis voor Oorlogsinvaliden.

— En — wat deed hij?

— Hij weigerde! Hij teekende zelfs voor geen penny.

— Dat is meer dan erg! riep Charly vol verontwaardiging uit. Hoe is het mogelijk, dat iemand, die over zulke rijkdommen beschikt, zoo hardvochtig kan zijn?

— O, wees maar stil — het zal hem opbreken! Hij zal er voor gestraft worden, dat verzeker ik je! Maar nu is het geloof ik haast tijd om te lunchen, Charly — wat dunkt je er van, als wij eens naar het Criterion gingen?

— Ik heb er volstrekt niets op tegen, Raffles antwoordde Charly. Wat zullen wij vanmiddag doen?

— Als wij niets beters te doen hebben, dan zullen wij het huis van Talbot eens opnemen — vermomd natuurlijk, want binnenkort denk ik er een nachtelijk bezoek te brengen, dat hem heugen zal! Maar wanneer dat bezoek vruchten wil dragen, dan is het natuurlijk noodzakelijk, dat wij voor dien tijd er zeker van zijn dat er zich contanten in de brandkast bevinden! Het lust mij niet, om mijnbouw- of spoorwegaandeelen van eigenaar te doen veranderen, want het is meestal heel lastig, die papiertjes te verzilveren zonder zich bloot te geven! Het zal voor een gedeelte jouw taak zijn, om, op de Beurs en elders, nauwlettend na te gaan wanneer Talbot contanten in zijn brandkast heeft!

De beide vrienden verlieten nu de billardkamer en daalden de trap af, om zich te gaan kleeden voor de lunch.

Een half uur later, nadat Charly den chauffeur James Henderson, telefonisch gewaarschuwd had dat hij weder met de auto moest voorrijden, verlieten de beide onafscheidelijke vrienden het huis.

Binnen korten tijd reed Henderson hen naar het welbekende, fijne restaurant, waar het reeds tamelijk druk was.

Niet zonder moeite vonden zij een onbezet tafeltje, en toen zij gezeten waren, viel aanstonds hun oog op een schoone, een weinig opzichtig

gekleede vrouw, die een paar tafeltjes van hen verwijderd zat, geheel alleen.

Zij had blijkbaar juist geluncht, en sprak met den kellner, die haar bediende.

Charly boog zich een weinig naar Raffles over en vroeg op zachten toon:

— Weet je wie daar zit?

— Ja zeker — dat is, wanneer ik mij niet vergis, Violet Portland, die pas zooveel succes heeft gehad met haar creatie van Portia in „de Koopman van Venetië”. Ik zou zeggen dat zij er een weinig grimmig uitziet — als men dat woord mag bezigen wanneer er sprake is van het schoone geslacht!

— Je hebt waarachtig gelijk — ze ziet er uit alsof er haar iets onaangenaams gepasseerd is! bevestigde Charly glimlachend.

— Vermoedelijk is zij zooveen haar beste vriendin tegengekomen, die eenzelfde hoed droeg als zij, of een van haar collega's aan hetzelfde gezelschap heeft een goede kritiek gekregen. Kellner — wat kun je ons vandaag aanbevelen?

Deze vraag was gericht tot den kellner, die zooveen naderbij was getreden.

Terwijl de man in gebukte houding fluisterend met Raffles sprak, bleef Charly nieuwsgierig naar de actrice zien, die in de laatste weken zoo zeer van zich had doen spreken.

Hij zag dat de kellner wegging, en een oogenblik later terugkeerde met een geweldig groot boek, dat niet anders kon zijn dan het adresboek van Londen.

Hij legde het voor haar neder, en dadelijk schoof de tooneelspeelster haar groote wandeltasch een weinig terzijde, trok het boek naar zich toe en begon er ijverig in te bladeren.

Daarop liet zij zich door den kellner een blaadje papier van zijn blocnote geven, haalde een klein gouden potloodje te voorschijn, en begon blijkbaar eenige namen en adressen te noteren.

Raffles had juist zijn bestelling gedaan, en de kellner verwijderde zich op hetzelfde oogenblik, dat de tooneelspeelster het adresboek weder dichtsloeg, en het papiertje waarop zij geschreven had, in een buitenzakje van haar tasch stak.

Zij wenkte den kellner, betaalde, stond haastig op, en ging heen.

Maar bij het loopen langs de tafeltjes kwam haar tasch hiermede in aanraking, en zij had juist bijna de deur bereikt, toen het papiertje uit

het buitenzakje gleed, en langzaam ronddraaiend als een herfstblad, op den wijnrooden looper viel, die het gangpad bedekte.

Charly, die haar geen oogenblik uit het oog had verloren, stond haastig op, en snelde, tot niet geringe verbazing van Raffles, die van het geheele voorval niets gezien had, daar hij nog altijd in de lezing van het menu was verdiept, naar den uitgang.

Hij raapte het papiertje op, teneinde het weder aan Violet Portland te overhandigen, maar deze was nergens meer te zien.

Zij was blijkbaar zooveen in een auto gestapt die nu haastig wegreed.

Een weinig teleurgesteld keerde Charly terug met het papiertje in zijn hand.

Op het oogenblik dat hij weder wou plaats nemen, vroeg Raffles:

— Mag ik weten wat die galop door de zaal beduidde? Was het een soort lichaams oefening, alvorens de lunch te beginnen?

— Neen Edward! antwoordde Charly lachend terwijl hij het papiertje naast zich neerlegde. Het was niets anders dan een uiting van galanterie! De zaak was eenvoudig, dat Violet Portland een klein stukje papier verloor, waarop ik haar zooveen eenige adressen uit het adresboek heb zien overschrijven.

Raffles had tamelijk onverschillig een blik geworpen op het stukje papier dat Charly naast zich had gelegd, en zeide:

— Zij zal het eens met een andere modiste willen beproeven!

Maar nog terwijl hij dit zeide, verkreeg zijn gelaat een andere uitdrukking, en er lag verbazing in zijn stem, toen hij voortging:

— Ik vergis mij — het zijn niet de namen van modistes — maar ik vind er een paar — neen, ik vind er wel zes namen van particuliere detectives bij! En ik geloof dat ik alle redenen heb om zeker van mijn zaak te zijn!

— Wat zonderling! riep Charly verwonderd uit. Zou zij bestolen zijn?

— Dat geloof ik niet Charly. Ten eerste zouden wij er dan iets van in de krant hebben moeten lezen, want het spreekt vanzelf, dat zij zulk een geval onmiddellijk als een welkome reclame zou hebben uitgebuit, en ten tweede loopt een bestolene toch niet dadelijk naar een particulieren detective, maar wendt zich allereerst

tot de officieele politie. Nu in ieder geval zal het wel niet veel om het lijf hebben! Kon je haar het papiertje niet meer terug geven?

— Neen, ik was een oogenblik te laat!

Juist liep de kellner voorbij, die aan het tafeltje van Violet Portland bediend had, en Raffles stond op het punt, hem het papiertje toe te steken, toen hij zich bedacht, en snel en ongemerkt de namen overschreef in zijn eigen notitieboekje.

Daarna wenkte hij den man, en stelde hem het papiertje ter hand met de woorden:

— Dit stukje papier is verloren door Miss Violet Portland, kellner! Misschien keert zij wel terug, om het te komen halen. Je kunt het haar dan weder ter hand stellen. Het is uit haar tasch gegleden, terwijl zij heenging.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of de voorspelling van Raffles zou bewaarheid worden.

De tooneelspeelster had het verlies zeker bijna aanstonds gemerkt, en haar auto weder doen terugkeeren.

Zij kwam nu binnen, een wolk van parfum om zich heen verspreidend, en ging dadelijk af op den kelner, die haar bediend had.

Raffles en Charly, schijnbaar verdiept in de aangename bezigheid, welke het verorberen van een goede lunch oplevert, zagen hoe de man haar het papiertje ter hand stelde, hoe zij hem een fooi wilde geven, die hij echter afwees, en daarbij een snellen blik in hun richting wierp, en hoe ten slotte de schoone tooneelspeelster eveneens enkele seconden in hun richting keek, en daarop weder wegruischte.

— Een koningin kon niet trotscher zijn! zeide Raffles, nadat de deur weder achter haar was dichtgevallen.

— Zij nam ten minste al heel weinig notitie van ons! zeide Charly lachend. Zeg mij eens, waarom heb je eigenlijk die adressen overgeschreven?

— Och, men kan nooit weten waarvoor het dienstig kan zijn! Als zij niet bestolen is, en ik blijf volhouden dat die kans al zeer gering is, dan heeft zij natuurlijk iets anders om handen, waarbij de hulp van een particulieren detective voor haar onontbeerlijk is. Zij wil misschien eerst eens informeeren welke de beste is van de acht mannen, wier namen zij heeft genoteerd,

en dan, zal zij zich tot dien man wenden om een of andere zaak voor haar in orde te brengen. En dat kan belangwekkend genoeg zijn!

— En wie is volgens jou eigen meening de knapste van de detectives, wier namen zij heeft genoteerd?

— O, zonder eenigen twijfel Eddy Jarvis! antwoordde Raffles onmiddellijk. Van de andere ken ik er ook een vijftal, maar iedereen die maar eenigszins op de hoogte is, zou onze schoone tooneelspeelster aanstonds naar Jarvis verwijzen. Hij is bijzonder schrander, hij is handig, hij heeft het ver gebracht in de vermommigskunst, hij heeft het geluk, over een paar uitstekende assistenten te kunnen beschikken — kortom, als ik zelf een braaf burger was en een of andere zaak moest laten onderzoeken, dan zou ik mij, zonder een oogenblik te aarzelen tot Jarvis wenden!

De beide vrienden spraken al spoedig over een ander onderwerp, totdat Charly eensklaps weder vroeg:

— Wist je, dat Violet gedoodverfd wordt als de minnares van Marc Talbot?

— Ja, dat zegt men! Ik voor mij geloof echter niet dat het al zoo ver is! Ik vlei mij dat ik eenige menschenkennis bezit, en naar mijn oordeel ziet onze geldwolf er in het geheel niet uit als een veldheer, die een grooten slag gewonnen heeft, maar daarentegen wel als een jager die zijn prooi beloert, en hoopt, hem binnenkort onder schot te zullen krijgen!

— Wat weerhoudt haar eigenlijk om toe te geven? Zij is volstrekt geen Vestaalsche Maagd, dat kan iedereen, die op de hoogte is van haar verleden, je bevestigen!

— Misschien is zij het niet, maar er is bijna geen vrouw ter wereld, of zij ziet kans, het voor den man, dien zij in haar netten wil lokken, te doen voorkomen alsof zij het wel is! hernam Raffles droogjes. Ik heb een idee dat Talbot zich zal verbeelden, een groote overwinning te hebben behaald, en het pantser van haar kuischheid te hebben doorboord — en toch zal hij in dat geval, als ik dit stoute beeld mag gebruiken, een open deur hebben ingeramd! Ik moet intusschen toegeven dat zij een zeer schoone vrouw is, en blijkbaar eerzucht heeft! Maar wat zij van die detectives wil — ik moet bekennen dat mij dat een raadsel is!

Terwijl de beide vrienden dit gesprek voerden, hetwelk naderhand ernstige gevolgen zou blijken te hebben, liet Violet Portland zich in haar fraaie auto naar het sombere gebouw van Scotland Yard rijden.

Daar vroeg zij een oogenblik den brigadier van dienst te spreken, die zich aanstonds hoffelijk tot haar beschikking stelde, en naar haar verlangens vroeg.

Zij liet hem het lijstje der detectives zien, en vroeg :

— Zoudt gij wel zoo goed willen zijn mijnheer de brigadier, mij eens aanstonds te zeggen welke van de acht namen van detectives, die ik hier heb genoteerd, aan den besten hunner toebehoort?

De brigadier nam het papiertje aan, doorliep het even, zeide toen zonder de minste aarzeling :

— Eddy Jarvis, Madame! Hij is een van onze knapste koppen — en wij zouden hem wat graag hier op Scotland Yard hebben! Maar ik wil u wel even waarschuwen — hij is allesbehalve goedkoop!

— Dat komt er volstrekt niet op aan, mijn vriend! hernam de tooneelspeelster, terwijl zij het papiertje weder uit de hand van den brigadier aannam, den man gelukkig maakte met een van haar onweerstaanbare glimlachjes, en daarop weder naar haar auto terugkeerde, die voor de groote, donkere poort stond te wachten.

— Brampton street 29, John! riep zij den chauffeur toe.

Zij stapte in, het portier sloeg dicht, en de auto zette zich in beweging, om een half uur later stil te staan voor een eenvoudig huis, waarvan de geheele tweede verdieping bleek te worden bewoond door Eddy Jarvis.

Zij liet den beroemden detective haar kaartje brengen, en vijf minuten later stond zij tegenover een krachtig gebouwd man, met eigenaardige, lichtgrijze oogen, waarvan de kleur echter bij sommige gemoedsbewegingen veel donkerder werd, en gitzwart haar, ofschoon hij de vijftig zeker al naderde.

Jarvis zat achter zijn lessenaar, in een zeer groot, eenvoudig maar zeer smaakvol gemeubeld vertrek, met den rug naar het raam gewend, zoodat hij degenen die hem bezochten, wel dwong, zich in het volle licht te plaatsen.

Hij had Violet Portland met een hoffelijk ge-

baar uitgenoodigd om plaats te nemen, waarbij hij ongemerkt haar gelaat nauwkeurig bestudeerde, liet zich toen zelf in een stoel vallen, en begon :

— Mag ik weten wat u tot mij voert, Miss Portland?

— Dat zal ik u aanstonds mededeelen, mijnheer Jarvis! Maar laat ik u eerst vragen, of gij mij kent.

— Ik zou al een zeer treurige detective zijn, als ik niet eens onze op den voorgrond tredende tooneelspeelsters kende! antwoordde Jarvis schouderophalend. Waarom vraagt gij dat?

— Misschien wel — omdat ik het naderhand wellicht niet aangenaam zou vinden, als gij u al te duidelijk herinnerdet, wie thans bij u zit, en om welke redenen ik hier ben gekomen!

De detective keek haar een oogenblik onderzoekend aan, waarbij zijn oogen bijna geheel schuil gingen onder zijn borstelige wenkbrauwen, en hernam toen :

— In sommige gevallen is mijn geheugen zeer slecht, Miss Portland! Dat hangt geheel en al van de omstandigheden af! En nu ter zake, als ik u verzoeken mag! Wat wenscht ge van mij?

— Ik verlang informaties!

De detective keek eenigszins teleurgesteld, want dit onderdeel van zijn beroep trok hem het minst aan, en hij liet het dan ook meestal aan zijn assistenten over.

Hij liet echter volstrekt niets van die teleurstelling blijken, en vroeg eenvoudig :

— Wie is de persoon?

— Marc Talbot!

— De financier? riep Jarvis, en hij had thans wel eenige moeite om zijn verbazing te verbergen.

— Ja, de financier!

— Wat wilt gij van hem weten?

— Ik wil zijn geheele verleden kennen! Ik wil weten wanneer hij hier in Londen is gekomen, en wat hij voor dien tijd deed, waarvan hij leefde, wie zijn vrienden waren, kortom — ik wil alles omtrent zijn verleden weten, wat ge mij slechts kunt mededeelen!

Jarvis floot even zachtjes voor zich heen, want bij nader inzien bleek de opdracht toch niet zoo gemakkelijk uitvoerbaar, als hij zich eerst had voorgesteld.

In normale gevallen was niets gemakkelijker dan het verleden van een bepaald persoon na

te gaan, en zijn assistenten hadden het hierin reeds zoover gebracht, dat menigmaal reeds een enkele dag voldoende was om iemands verleden bloot te leggen van het oogenblik af dat hij het levenslicht aanschouwde.

De tooneelspeelster trachtte op het gelaat van den detective te lezen wat er in hem omging, en vroeg toen eenigszins ongeduldig:

— Kunt gij mij helpen of niet, mijnheer Jarvis?

— Ik zal in ieder geval mijn best doen, Miss Portland! Ik moet u echter zeggen dat het niet zoo gemakkelijk zal zijn, want voor zoover ik weet, is er hier in Londen niemand, die met eenige zekerheid kan zeggen waar en wat Marc Talbot was voor hij zich hier in Londen kwam vestigen!

— Doe in ieder geval uw best! Wanneer moet ik terugkomen?

— Gij hoeft niet terug te komen, Miss — zoodra ik iets weet, zal ik zelf of een van mijn

assistenten u dat komen berichten! Gij woont nog altijd in de Cromwell Street?

— Weet gij dat ook al? vroeg de tooneelspeelster verwonderd.

Slechts een medelijdend lachje was het antwoord.

Jarvis had haar reeds tot bij de deur geleid, en pas toen zij op het punt stond te vertrekken, zeide hij op zakelijken toon:

— Voor inlichtingen betreffende een persoon bedraagt het honorarium van 20 tot 2000 pond sterling — al naar mate van de moeilijkheden, welke wij daarbij moeten overwinnen! Want het is soms wel eens noodig, naar Batavia of Hongkong te reizen, ziet gij?

— De onkosten doen er volstrekt niets toe! antwoordde de tooneelspeelster met een onverschillig hoofdgebaar. De hoofdzaak is, dat ge mij nauwkeurig inlicht! En ik reken er op, dat ik binnen een week bericht van u ontvang!

Vergelijk eens de
Cigaret J. v. K.
met andere merken.

Hoofdstuk IV.

Mijnen en contramijnen.

Er waren ongeveer vier dagen verlopen sedert het bezoek van Violet Portland aan den beroemden detective.

Op de Beurs deden omtrent dien tijd zonderlinge geruchten de ronde.

Men fluisterde over den financiëleen toestand van Marc Talbot, eerst nog verstolen en in de hoekjes, daarna openlijk.

Niemand kon iets bepaalds zeggen, maar angst en onzekerheid was op veler gelaat te lezen, wier lot onverbreekbaar samenhang met dat van den invloedrijken financier.

Het scheen op eenige wijze te zijn uitgelekt, dat Lord William Aberdeen een vollen dag had moeten wachten alvorens hij een deel van zijn deposito had kunnen terugkrijgen.

En dan sprak men nog over het zonderlinge

geval van Herbert Meade, den jeugdigen fabrikant, wien's fabriek voor een groot gedeelte gefinancierd werd met geld, door Talbot verstrekt.

Om de een of andere reden had de financier plotseling zijn hypotheek opgezegd, en geweigerd, voortaan geld in de zaak van Meade te steken.

Dit was voor menigeen een raadsel, want zelfs een leek kon wel zien dat de fabriek van Meade met groote schreden vooruitging, en dat zij binnen enkele jaren groote winsten zou atwerpen, mits men den jongen, energieken fabrikant in staat stelde de noodige uitbreidingen aan te brengen, en hem het benodigde kapitaal te verschaffen — want Meade zelf was zoo arm als een kerkrat tenminste in de oogen van de Londensche beursbezoekers.

Maar het duurde niet lang of er begonnen sommige bijzonderheden uit te lekken.

Meade had op het kantoor van Talbot, bij wien hij om zoo te zeggen was binnengedrongen, een hevige woordenwisseling met den millionair gehad — en de twist liep niet alleen over de opgezegde hypotheek.

Er waren luistervinken geweest — en er was een vrouw in het spel.

En een paar dagen later wist, of vermoedde men althans de waarheid — Marc Talbot had een zeer bevallige typiste in dienst gehad, die eensklaps haar ontslag had genomen, omdat de millionair haar oneerbare voorstellen had gedaan, en — dat meisje, Grace Maclagan, was de verloofde van Herbert Meade!

En zoo was de opzegging van het onmisbare kapitaal niets anders geweest dan een daad van wraakzucht van den kant van Talbot.

Hij wist maar al te goed dat hij den jongen fabrikant in zijn macht had — en hij had van die macht misbruik gemaakt.

De fabriek, die zooveel beloofde zou eerstdaags in andere handen moeten overgaan, want het was al zeer onwaarschijnlijk, dat de jonge fabrikant in deze onrustige tijden elders het benoedigde kapitaal zou kunnen vinden.

Hij was dien eersten dag na de opzegging met samengeknepen lippen en zeer bleek op de beurs verschenen, en men had hem enkele malen zien spreken met verschillende rijke effectenhandelaren en steunpilaren van de beurs, die echter allen een bedenkelijk gezicht hadden getrokken, en bewegingen gemaakt, die aan duidelijkheid niets te wenschen overlieten.

De Beursbezoekers waren dus zeer verrast, toen zij slechts twee dagen later Herbert Meade opnieuw zagen verschijnen met een opgewekt gelaat en schitterende oogen.

De oorzaak was daarvan reeds eenige minuten later bekend — de jonge fabrikant had zich elders kapitaal weten te verschaffen, maar het vreemde was dat hij er zich volstrekt niet wilde over uitlaten, wie hem aan het noodige geld geholpen had.

Maar dit stond vast — de geldgever was met een zeer geringe rente tevreden, een rente, waarvan het bedrag de verontwaardiging gaande maakte van alle geldschieters, en de zaken waren zoodanig geregeld, dat Meade met volle kracht

aan het werk kon gaan, zonder de minste vrees dat hem het kapitaal ontijdig opnieuw zou kunnen worden ontnomen.

Het was omstreeks vier uur in den middag, toen Violet Portland lui lag uitgestrekt op een divan, in het boudoir van haar weelderig ingerichte woning in Cromwell Street.

Zij las een rol over, welke haar juist door den theaterdirecteur was ter hand gesteld, maar haar gedachten waren blijkbaar bij geheel iets anders.

Die gingen uit naar het oogenblik, zoo vurig begeerd, waarop zij aan de zijde van Talbot zou heerschen over de rijksten in Londen, over wie hij thans alleen den scepter zwaaide.

Ook haar waren de geruchten ter oore gekomen omtrent de wankelende positie van Talbot.

En hoe zonderling het ook moge schijnen — zij had zich geen enkel oogenblik ongerust gemaakt.

Zeker, zij had den financier niet hartstochtelijk lief — door hem slechts wilde zij haar eerezucht bevredigen, maar zij waardeerde in hem zijn werkkraft, zijn durf, en vooral zijn weergalooze sluwheid!

Met de intuïtie van een vrouw, zelve sluw en berekenend, begreep zij dat er iets moestschuilen achter al deze vage geruchten, en dat Talbot bezig was een van zijn grootste en meest gewaagde coupes voor te bereiden.

Zij had hem slechts eenmaal uit de verte gezien sedert hun laatste gesprek in zijn werkkamer, en op zijn gelaat had zij bijna een onmerkbaar zenuwachtige trekking meenen te bespeuren, die voor haar het onbedriegelijk bewijs was, dat de financier bezig was een comédie op touw te zetten in de financiële wereld, en dat hij, als het scherm na het laatste bedrijf zou zijn gevallen, rijker dan ooit, machtiger dan ooit voor het voetlicht zou treden, om de hulde in ontvangst te nemen van al degenen, op wie een weinig van zijn grootheid zou afstralen.

Zij had de rol juist met een gebaar van ongeduld van zich afgeworpen, toen het kokette kameniertje binnentrad, met een kaartje op een zilveren presenteerblad, hetwelk zij aan haar meesteres ter hand stelde.

Deze wierp er even een blik op, haalde de schouders op, en zeide toen:

— Ik ken dien heer niet! Wat wil hij van mij?

— Hij zegt dat hij komt namens mijnheer Jarvis, Madame! zeide het kameniertje.

In een oogwenk was Violet overeind, en voor den spiegel getreden, met het onwillekeurige gebaar van de vrouw, die gaarne voor iedereen schoon wil zijn.

— Laat dien heer onmiddellijk binnenkomen, Mary! beval zij.

Het kameniertje verdween, en een oogenblik daarna trad een jongeman binnen met eèn scherp gesneden gezicht en lichtblond haar.

Hij droeg een tasch van juchtleider onder den arm, die hij aanstonds onder het bereik van zijn hand op de kleine ronde tafel van palmhout nederlegde, die bij een der ramen stond.

Zoodra het kameniertje de deur weder gesloten had, trad Violet Portland op den bezoeker toe, en vroeg met nauwelijks gedwongen ontroering:

— Welnu? Hebt gij iets kunnen ontdekken?

— Ik weet volstrekt niet of men het zoo mag noemen Madame, antwoordde de assistent van Jarvis schouderophalend. Wij hebben onderzoek gedaan naar het verleden van Marc Talbot, zooals onze principaal ons had opgedragen — en dat verleden is ongetwijfeld avontuurlijk genoeg geweest! Maar gij kunt u zelf overtuigen!

De jonge man had de portefeuille geopend, haalde er een aantal groote gele enveloppen uit, allen in een der bovenhoeken van een naam voorzien, en nam er een uit, waarop in groote letters de naam van Marc Talbot stond geschreven.

Hij haalde een vel papier te voorschijn, en stak het de jonge vrouw toe met de woorden:

— Hierop zult gij alles vermeld vinden, wat Marc Talbot betreft. Hier en daar is een enkel klein hiaat, maar ik verzeker u dat het dan ook volstrekt onmogelijk was iets omtrent zijn verblijfplaats te weten te komen! Deze hiaten zijn echter nergens langer dan hoogstens een half jaar!

Violet Portland had het keurig getypte rapport gretig aangenomen, maar zij gaf het bijna aanstonds terug met de woorden:

— Ik ben op het oogenblik een weinig zenuwachtig, mijnheer! Als ik u verzoeken mag en ik houd u niet te lang op, ga daar dan zitten, en lees het mij even voor!

De assistent raadpleegde even zijn horloge,

ging toen zitten, en begon met duidelijke stem voor te lezen:

„Marc Talbot is Australiër van geboorte, en thans reeds 45 jaar. Hij is de zoon van een Engelschman en een halfbloed, en hij werd pas na de geboorte door zijn vader geëcht.

Zijn vader vertrok naar Amerika, na den dood van zijn vrouw, en nam den knaap mee, die toen ongeveer tien jaar was.

Alvorens de oude Talbot gelegenheid had gevonden fortuin te maken, stierf hij, en de jongen bleef onverzorgd achter.

Hij begon met kranten te verkoopen, werd loopjongen, leerde zich zelf Fransch en Duitsch, en bracht het tot klerk op een effectenkantoor.

Hij verliet dat kantoor op twintig-jarigen leeftijd, na een twist met zijn chef, en blijkbaar slaagde hij er niet in, in eenzelfde betrekking ergens anders te komen, want wij vinden hem een half jaar later terug in Canada”.

Hier hield de assistent van den detective even op, keek de tooneelspeelster aan, en zeide:

— Hier hebben wij een van de hiaten, waarover ik u zooeven sprak, Madame! Het was onmogelijk na te gaan, waar hij dat halve jaar is geweest. En ik verzeker u, zonder grootspraak, dat wij knap werk hebben verricht, door u binnen vier dagen op de hoogte te stellen! Het zou zeker niet gelukt zijn, als mijn patroon niet in alle groote steden van het buitenland, tot in Japan en Afrika toe, zijn agenten en correspondenten had!

Hij boog zich opnieuw over het rapport en vervolgde:

„Talbot kwam dus in Canada, en moest daar een betrekking aannemen op een ranch, eerst als koeienjongen, vervolgens als administrateur.

Hij leide een tamelijk woest leven, dronk veel, vocht gaarne, en kwam eenige malen in aanraking met den sheriff.

Hij ging ten slotte mee met een troep pelsjagers, keerde twee jaren later uit Alaska terug, en vestigde zich met wat overgebleven geld in Toronto.

Daar huwde hij met een zekere Ellen Clifford, de dochter van een rijken exporteur

wie hij zeker het hoofd op hol moet hebben gebracht, want de vader verzette zich heftig tegen het huwelijk, en hij moest haar heimelijk ontvoeren teneinde zich met haar door den geestelijke in het huwelijk te laten verbinden.

Na de huwelijksluiting, trok hij met zijn jonge vrouw naar San Francisco, stichtte daar een bank die failliet ging, probeerde het nogmaals in St. Louis, had daar een tamelijk opzienbare liefdesgeschiedenis met een variété zangeres, als gevolg waarvan zijn vrouw hem verliet — en daar wordt zijn spoor nogmaals bijna een half jaar uitgewischt.

Dan vinden wij hem terug in Calcutta, waar hij zich eveneens op bankzaken toelegt, en zich tevens bezig houdt met smokkelhandel, waardoor hij een paar malen in aanraking komt met den strafrechter.

Hier had ook een tamelijk geheimzinnig voorval plaats, een geval van valsch spelen in een particuliere club, waarbij Talbot een zeer dubbelzinnige rol moet hebben vervuld.

Bijzonderheden dienaangaande zijn echter moeilijk te verkrijgen.

Een zijner ondernemingen moet hem tamelijk veel geld hebben opgebracht, en met dat kapitaal kwam hij omstreeks tien jaren geleden naar Londen, en vestigde zich daar als effectenhandelaar en geldschieder.

Van dat tijdstip af nam zijn invloed aan de Beurs en zijn rijkdom hand over hand toe, zooals trouwens van algemeene bekendheid mag worden geacht.

Bepaalde misdrijven zijn hem in dien tijd niet ten laste gelegd, ofschoon twee of drie financieele transacties op het kantje af waren, en slechts zijn sluwheid hem kon vrijwaren voor een nieuwe kennismaking met den strafrechter.

Samengevat — een avonturier, wien het zeer voorspoedig is gegaan, en in wiens leven ongetwijfeld eenige duistere episodes zijn.

De assistent keek op, vouwde het rapport dubbel, legde het op tafel, en voegde er lakoniek aan toe:

— De kosten bedragen 350 pond sterling.

Dezer dagen zal u de rekening worden toegezonden!

De tooneelspeelster had met de grootste aandacht toegeluisterd, op de sofa gezeten, en de kleine, blanke handen naast zich op de zitting gesteund, zonder dat zelfs haar wimpers bewogen.

In deze ombewegelijkheid bleef zij nog even volharden, nadat de voorlezing van het rapport had plaats gehad, en zij scheen zelfs volstrekt niets te hebben gehoord van de laatste opmerking.

Nu hief zij langzaam het hoofd op, keek den assistent met haar fluweel-zwarte oogen, waarin thans een raadselachtige uitdrukking lag, strak aan, en vroeg:

— Zeg mij eens ronduit, mijnheer — zoudt gij denken dat Talbot hier in Londen onmogelijk was geworden, als dat rapport eens algemeen bekend werd gemaakt?

De assistent trok de wenkbrauwen hoog op, trok eens aan zijn neus, kneep de lippen op elkaar, en gaf toen ten antwoord:

— Mijn persoonlijke meening is, dat het in ieder geval hoogst onaangenaam voor hem zal zijn! Of het hem echter bepaald onmogelijk zou maken — dat is een andere zaak! Men zou dan toch in ieder geval met de bewijzen van een en ander op het tapijt moeten komen!

— Ja juist — de bewijzen! herhaalde de tooneelspeelster langzaam, en als in gedachten verzonken.

Toen stond zij haastig op, greep het rapport, sloot het weg in een kleine secretaire, en zeide tot haar bezoeker, die eveneens was opgestaan:

— Zeg aan meneer Jarvis, dat ik hem dank weet voor de vlugheid, waarmede hij deze zaak heeft behandeld. En wat de rekening betreft — gij kunt haar mijnentwege morgen reeds laten presentereen. Het zal niet te veel betaald zijn, al ik — — nu ja, dat zijn eigenlijk zaken, die u niet aangaan! Adieu mijnheer, ik zal even mijn kamenier bellen!

Nauwelijks had het bevallige kamerkatje den bezoeker aan de deur opgevangen, of Violet snelde naar de tafelffoon, noemde een nummer, en wachtte ongeduldig tot zij aansluiting kreeg.

Toen klonk haar stem in afgebroken zinnen:

— Ben jij daar zelf, Jack — blij dat ik je tref — heb je een oogenblik voor mij? Neen, ik wilde dat je hier kwam — zoo spoedig mogelijk, neem een auto — het geldt een zaak van groot

belang, en die ook voor jou heel wat voordeel kan afwerpen! Ja, ik wist wel dat die mededeeling je tot ijver zou opwekken! Ik verwacht je dus dadelijk!

Zij legde het toestel weer neer en zeide voor zich heen, terwijl zij de kleine handen tot vuisten balde:

— O, hij zal mij tot zijn vrouw maken! Al zou ik er hem toe moeten dwingen met de uiterste middelen! Ik weet dat hij mij liefheeft — ik weet dat hij mij hartstochtelijk begeert — maar ik wil meer zijn dan zijn minnares, ik wil dat hij mij binnenleidt in de hoogste kringen, waar binnen hij verkeert, en waar men mij thans nog durft uitstooten, alsof ik een melaatsche was. Ik zal die rijke en trotsche aristocraten leeren, wat het zeggen wil, Violet Portland den voet te hebben willen dwars zetten!

Zij begon langzaam het vertrek op en neer te loopen, met gebogen hoofd, blijkbaar diep in gedachten verzonken, en nu en dan wierp zij een ongeduldigen blik op de kleine pendule van Sevres porcelein, die op een fraai bewerkt kastje was geplaatst.

Plotseling hief zij het hoofd op en luisterde. De bel was zoeven overgegaan.

Zij hoorde hoe het dienstmeisje naar de gangdeur liep, en het volgende oogenblik klonk een zware mannenstem, gevolgd door een onderdrukt lachen van het dienstmeisje.

Dadelijk daarop werd de kamerdeur geopend, en het meisje met den lach nog op het gelaat, kondigde aan:

— Daar is uw broeder, madame!

Zij werd bijna op hetzelfde oogenblik terzijde geschoven door een krachtig gebouwd man met een donker uiterlijk, waarin onmiddellijk de familiegelijkenis met zijn zuster te bespeuren viel — ofschoon dat bleke, knappe gelaat maar al te zeer de sporen vertoonde van een bandeloos leven van uitspattingen, hartstocht en drinkgelagen.

Hij knikte zijn zuster even toe, wachtte tot het dienstmeisje de deur weder gesloten had, liet zich in een stoel neervallen, zonder zelfs de moeite te nemen, zijn hoed af te zetten, en zeide toen:

— Wat is er aan de hand, zusje? Het moet werkelijk wel iets belangrijks zijn, dat je er toe brengt, mij op zoo'n vreemd uur hier te laten komen — ik wilde juist naar mijn club gaan om te dineeren.

— Je zult het aanstonds hooren, Jack! zeide de jonge vrouw, terwijl zij tegenover haar broeder plaats nam. Ik heb je hulp noodig!

— Mijn hulp? Waartoe in 's hemelsnaam?

— Ik wil met Marc Talbot in het huwelijk treden!

Jack Portland keek zijn zuster een oogenblik vol verbazing en ongeloof aan, en barstte toen in lachen uit.

— Jij trouwen met den millionaire? Is het je in je hoofd geslagen, meisje? Hij wil je tot zijn minnares maken, dat begrijp ik heel goed — maar trouwen? Hij denkt er niet aan, geloof me!

— Als je mij even laat uitspreken, Jack, hernam Violet op scherpen toon, dan zul je wel anders oordeelen! Ik wil met hem trouwen — en hij zal mij tot vrouw vragen, maar jij moet mij daarbij helpen!

— Je bent niet goed snik! hernam Jack kortaf. Moet ik je daarbij helpen? Verlang je soms dat ik hem van zijn bed licht, en hem met geweld voor een geestelijke sleep, die jullie in het huwelijk moet verbinden!

Praat geen nonsens, Jack, en luister liever bedaard naar mij! Lees dit eens!

Zij was onder het spreken op haar secretaire toegetreden, had het meubel geopend, en nam er nu het rapport uit, hetwelk zij aan haar broeder toestak.

Deze nam het met een onzekere beweging aan, volstrekt niet vermoedend wat de tooneelster van hem verwachtte, maar toch onwillekeurig onder den indruk geraakt van haar beslist optreden, en haar zekerheid.

Hij begon dus te lezen, eerst vrij onverschillig daarna met gespannen aandacht.

Toen hij het geheele vel ten einde had gelezen, vouwde hij het weder op, en gaf het aan zijn zuster terug met de woorden:

— Die millionaire schijnt dus ook al een paar vooze plekken te hebben — maar dat treft men onder financiers tegenwoordig heel vaak aan! Er zijn er weinigen die niet min of meer beursch zijn. Ik kan echter volstrekt niet inzien in welk opzicht...

— Luister dan! Het zou voor Talbot in de hoogste mate onaangenaam zijn, als men hier plotseling over zijn verleden begon te praten — maar dat zou niet voldoende zijn om hem onmogelijk te maken, dat begrijp ik zelf ook wel!

Maar er is iets wat mij zegt, dat in dit rapport niet alles te lezen staat omtrent het verleden van den man, dien ik als mijn echtgenoot bestemd heb. Er moet iets met hem gebeurd zijn, dat hem waarschijnlijk nu nog een leelijke pijp kon doen rooken, als het algemeen bekend werd. Ik noem bijvoorbeeld die kwestie met het valsche spel in Calcutta! Je weet hoe onze Engelsche gentlemen daarover denken. Wanneer dat werkelijk zoo geschied is, en Talbot heeft zich daaraan schuldig gemaakt — wanneer wij daarvan slechts de bewijzen kunnen vinden, dan zal hij hier nergens meer ontvangen kunnen worden — zal hij zijn matten wel kunnen oprollen. In Canada schijnt ook iets te zijn geschied, wat het daglicht niet kan velen — en Canada is eveneens Engelsch gebied! Het is maar de vraag, of wij daar de bewijzen van kunnen aanvoeren!

— En waar zouden die te vinden zijn, denk jij wel? vroeg Jack Portland, wiens belangstelling thans was gaande gemaakt.

— Waar anders dan in zijn eigen huis — in zijn kamer — in zijn schrijfbureau?

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Mijn hemel, wat ben je vandaag traag van begrip, Jack! riep de tooneelspeelster uit. Hij moet brieven bewaard hebben, plannen, aantekeningen, een dagboekje — wat weet ik! En als die er niet zijn — dan moeten er toch aanwijzingen te vinden zijn van lieden, die zijn geheim kennen, en het verzwijgen omdat hij hun den mond stopt! Een handig man moet dit binnen een uur ontdekt hebben!

Een oogenblik bleef het stil in het vertrek.

Jack had zich achterover in zijn stoel laten vallen, en het eene been over het andere gekruist, terwijl hij zijn zuster met half dichtgeknepen oogen met een zonderlingen glimlach aanstaarde.

— Zoo zoo — een inbraak dus! kwam het eindelijk langzaam over zijn lippen. En nu heb je mij laten roepen, om mij te vragen, of ik soms — — —?

— Onzin! Ik verlang niet dat je het zelf doet! hernam Violet. Maar ik weet, dat je tegenwoordig omgang hebt met vreemde snuiters! O, ik maak er je geen verwijt van — ik ben niet aangesteld als je gouvernante, en je moet zelf maar weten wat je doet! Maar ik heb gehoord dat je bij voorkeur vertoeft in verdachte wijnhuizen in Soho, in Houndsditch, maar vooral ook in het

East End. Welnu, als dat zoo is, dan zal het je niet moeilijk vallen, een stoutmoedig man te vinden, die in staat en bereid is, dat werkje voor je op te knappen tegen een behoorlijke belooning — hij mag trouwens het geld wat hij vindt voor zichzelf houden — ik heb redenen om te vermoeden dat het niet zoo heel veel zal zijn!

— Dat dank je den drommel — hij heeft al heel wat geld aan jou besteed! riep Jack met een kort lachje uit.

— Dat is het niet alleen — maar dat zijn zaken die je weinig belang zullen inboezemen!

— Lieve hemel, ik geloof waarachtig dat mijn mooie zusje tegenwoordig verstand heeft van beurszaken! riep Jack met gereinsden schrik uit.

— Best mogelijk! In iedergeval zal die kennis mij geen windeieren leggen, dat verzeker ik je!

— En — mag ik weten wat mijn eigen belooning zal zijn? vroeg Jack, terwijl hij een veelzeggende beweging met duim en wijsvinger maakte, een beweging die in alle landen ter wereld begrepen wordt.

— Maak je niet bezorgd, Jack — als mijn plannen slagen, als ik de bewijzen in handen krijg, waardoor ik Marc Talbot kan dwingen, mijn zin te doen, en mij naar het altaar te voeren — dan zal ik niet vergeten wat je voor mij gedaan hebt!

— „Naar het altaar voeren” is heel goed! riep Jack uit, terwijl hij proestte van het lachen. Ik vermoed dat hij weinig liefderijke gevoelens tegen je zal koesteren als je hem op die manier dwingt, je te trouwen!

— Dan ken je hem niet! hernam Violet rustig. Hij zal in het eerst woedend zijn — en hij zal eindigen met het in mij te apprecieeren, dat ik hem zoo handig bij den neus heb gehad! Hij zelf is sterk in dergelijke trucs — en hij waardeert die kracht ook in anderen! Ik laat nog in het midden, dat hij mij inderdaad hartstochtelijk liefheeft! En nu kort en goed — kun je me helpen? Neem je mijn voorstel aan?

Jack scheen slechts een oogenblik te aarzelen, en riep toen uit:

— Top! Ik ben tot je dienst — ik doe het! Ik ga nog vanavond naar „de Blauwe Aap” in Whitechapel — en daar zal ik wel een mannetje vinden, bereid om het werkje op te knappen, dat je mij hebt opgedragen! Maar ik zal

hem wel wat vooruit moeten dokken — en ik ben zelf blut!

Schouderophalend ging Violet weder naar haar bureautje, nam een klein pakje bankbiljetten, en wierp het haar broeder toe met de woorden:

— Ziedaar! Dat zal wel ruimschoots voldoende zijn! En nog wat — ik zou mij maar wat vermommen als ik jou was, want het is volstrekt niet noodig, dat de man die het zwaarste werk doet, weet wie zijn principaal is!

— Laat dat maar aan mij over, zusje — ik heb immers ook op de planken gestaan, die het

leven verbeelden, en ik heb nog wel eenige valsche pruiken en baarden! Apropos je hebt daar een alleraardigst dienstmeisje, weet je dat wel? Die kende ik nog niet!

— Ik heb nog niet op haar uiterlijk gelet! zeide Violet onverschillig. Zij is pas een paar dagen in mijn dienst. En maak nu maar dat je wegkomt, want ik moet mijn rol nog eens nalezen! Als ons plan slaagt Jack — dan zal het spoedig uit zijn met het rollen leeren — dan zal men mij naar de oogen zien, als ware ik een vorstin!

Hoofdstuk V.

In „de Blauwe Aap”.

Het was omstreeks een uur in den nacht, toen een man, tamelijk eenvoudig gekleed, den kraag van zijn overjas hoog opgeslagen en den rand van zijn hoed diep in de oogen gedrukt, de gelagkamer van het wijnhuis „de Blauwe Aap” binnentrad.

Een gitzwarte baard verborg het benedenste gedeelte van zijn gelaat, en onder zijn hoed kwamen zwarte krullen te voorschijn.

Die man was Jack Portland, de broeder van de tooneelster.

De waard keek hem een weinig argwanend aan, toen hij langzaam door de tamelijk verlaten gelagkamer schreed, en dadelijk ging hij zich overtuigen, of er in de buurt van zijn dievenkroeg soms verdachte gedaanten te zien waren.

Pas toen hij dienaangaande gerust gesteld was, sloot hij de deur weder, en keerde achter zijn toonbank terug.

Jack Portland was intusschen langzaam door de kleine, berookte gelagkamer gegaan, nu en dan een vorschenden blik op de lieden werpend, die daar zaten, enkelen slapend, anderen weder in een fluisterend gesprek met elkander gewikkeld, maar die er een voor een alles behalve vertrouwenwekkend uitzagen.

Er waren slechts twee vrouwen aanwezig, zeker nog jong, maar wier thans reeds verlept gelaat getuigenis aflegde van hun misdadig leven.

Zij waren beiden zwaar geschminkt en droe-

gen een opzichtig avondtoilet, dat schrill afstak tegen de gore omgeving.

Wat de mannen betreft — zij zouden allen een uitstekend studieobject hebben opgeleverd voor schedelkundigen als Lavater en Lombroso.

Jack Portland moest menigen vijandigen, wantrouwigen blik doorstaan, maar hij stoorde zich daar volstrekt niet aan, en liep rustig door, tot dat hij eensklaps bleef stilstaan.

Zijn blik was gevallen op een tweetal mannen, die in een hoek van de gelagkamer zaten, ieder met een glas bier voor zich.

Zij zagen er uit als werklieden, maar hun ruw gelaat met de breede kaken, en de in de kassen verscholen oogen wezen maar al te duidelijk hun ware beroep aan.

Het waren twee stevige kerels, blijkbaar niet voor een geruchtje vervaard, en die reeds eenigen tijd den nieuweling vol argwaan hadden gadeslagen.

Toen Jack Portland nu stilstond, en hen eenige oogenblikken aandachtig gadesloeg, boog een van de mannen zich een weinig voorover, en vroeg op een toon, waarin een dreigende klank niet te ontkennen viel:

— Wil jij soms al het moois van me afkijken, maat? Is er iets aan me, wat je niet bevalt?

— Integendeel makker, je bevalt mij uitstekend! antwoordde Portland snel, terwijl hij haastig naderbij trad. Vindt je het goed als ik

wat bij jullie kom zitten? Drink je glas bier eens leeg, en laat ik je een nieuw mogen aanbieden!

— Ho wat! Wij nemen niet van den eerste den beste bier aan! viel de man, die zooeven gesproken had, ruw uit. Wie ben jij eigenlijk? Ik heb je hier nog nooit gezien!

— Dat verwondert me genoeg — want ik ben hier wel eens meer gekomen! antwoordde Jack.

Hij bedacht echter intijds, dat hij zich vermomd had, en voegde er haastig aan toe:

— Ik kom ook meestal op een anderen tijd! En laten wij nu eens spijkers met koppen slaan, mannen! Je zult eerst wel vreemd opkijken, maar jullie zien er net uit als de lui die ik noodig heb! Je werkt zeker altijd samen?

De aangesprokene antwoordde niet aanstonds maar keek den vrager aandachtig aan, met een dreigende uitdrukking in zijn oogen.

Toen bromde hij:

— Wou je dat zoo graag weten? Ik zal jou wat zeggen, vriend — ik vertrouw jou voor geen cent! Je bent toch niet van de prinsesmarij?

— Ik verzeker je dat ik volstrekt niets met de politie te maken heb! haastte Jack zich te antwoorden. Kunnen we niet een oogenblik ongestoord met elkander praten? Ik heb jullie een voorstel te doen, waarmede jullie een mooie duit kunt verdienen!

— Dat is kedin! liet plotseling de andere kerel zich hooren, die wel een hoofd boven zijn makker uitstak, maar een bestraffende blik van den ander deed hem plotseling zwijgen.

— Waarom kan het hier niet gebeuren? zoo vroeg hij, zich tot Jack wendend.

— Omdat er hier te veel potkijkers zijn. De waard zal wel een kamertje hebben, waar we rustig met elkaar kunnen spreken. Maar zeg me eerst hoe jullie heeten — dat is gemakkelijker!

— Noem mij maar Jim — zoo noemen de jongens me, en mijn kameraad heet Tom — dat is zeker wel voldoende! En jij?

— Wel, als je mij absoluut een naam wilt geven — zeg dan maar Harry, antwoordde Jack.

— Nou dan mijnheer Harry — ik zal eens aan den bollebof gaan vragen, of hij een hokje voor ons heeft, waarin we ongestoord kunnen poekelen.

— Wat zegt u? vroeg Jack verbluft, die nog

niet al te zeer op de hoogte was van het dievenbargoensch.

— Poekelen is praten, Harry. Weet je dat niet eens? Dan ben jij ook geen nobele jongen.

Jack vond het maar het beste, geen acht te slaan op deze woorden, omdat hij eveneens volkomen onkundig was van de beteekenis welke deze laatste twee woorden in den mond van den misdadiger hadden.

Jim was reeds opgestaan, had een paar woorden met den kastelein gewisseld, en wenkte nu Jack en Tom om hem te volgen.

Een oogenblikje later zaten de drie mannen bij elkaar in een onaanzienlijk vertrekje, een soort insteekkamertje achter de gelagkamer gelegen.

Zij hadden ieder een glas bier voor zich, en Tom en Jim keken hunnen nieuwen kennis vol verwachting aan.

Jack had de twee mannen nog eens aandachtig opgenomen, en begon nu, aan zijn valschen baard plukkend:

— Ik zal niet al te langdradig zijn, mannen, en maar met de deur in huis vallen, want ik ben overtuigd, dat ik met twee schrandere kerels te doen heb!

— Ja, wij zijn flinke jongens, zeide Tom, met zijn groot hoofd knikkend. Kom maar over de brug.

— Luister dan goed! Jullie kent natuurlijk Marc Talbot?

Tom en Jim wierpen elkander een blik toe, als om elkander te raadplegen, en toen klonk het als uit een mond:

— Nooit van dien vrijer gehoord! Waar werkt hij in? Steunt hij op de fokse oksenaars of gaat hij op de kraak uit?

Jack maakte een wanhopig gebaar en zeide toen:

— Spreek alsjeblieft gewone taal! Ik begrijp volstrekt niet wat je bedoelt!

— Och och wat een bloedje! zei Jim minachtend. Ik vroeg of hij op de gouden horloges loopt, of dat hij inbreekt!

— Lieve hemel neen! riep Jack verschrikt uit. Marc Talbot is een van onze rijkste mannen, een steunpilaar van de Beurs, een man, die in een prachtig huis woont in Brewer Street.

Weer hadden de twee mannen een blik met elkander gewisseld, maar thans had die blik een geheel andere beteekenis.

Jim liet een zacht gefluit hooren, knikte een paar malen nadenkend, alsof hij wat nader was gekomen tot de oplossing van een diepzinnig raadsel, en merkte toen op:

— Wel wel — een rijke vrijer dus! Neen, nooit van gehoord! Wat is er met hem?

— Dat zul je aanstonds hooren, zeide Jack zenuwachtig aan zijn baard trekkend. Ik wilde dat jullie bij dien Talbot — des nachts eens op bezoek ging, en mij dan al die papieren — maar dan ook alle, versta je? ter hand stelde, die je daar vindt. Het geld mag je houden — de papieren moet ik hebben! Ik ga dus met jullie mee, ik onderzoek ze daar ter plaatse — en julle legt weer alles op 'de plek waar je het vindt, wat ik je zal teruggeven!

— Je noemt daar nog al zoo iets op! zei Jim langzaam, over zijn kin strijkend. Is daar haast mee?

— Hoe eerder het gebeurt hoe beter!

— Kan jij goed het spiese? Ik wil zeggen — het huis?

— Alleen maar van buiten!

— Maar man — je kunt toch maar niet zoo aan den slag gaan! Zoo 'n huis moet afgelegen worden — ik bedoel van te voren bespionneerd, want ik zie wel dat je niets begrijpt van onze taal! Je schijnt er geen verstaje 'm van te hebben. Daar gaan allicht een paar dagen mee heen, want Tom en ik doen niks, of we moeten zeker van onze zaak zijn. Maar voor het overige — och Harry, blijf asjeblijft met je vingers van dien valschen baard af, want daar maak je me zelf zenuwachtig mee.

Verschrikt liet Jack den baard los, en zei verbouwereerd:

— Wat hedoel je, Jim? Mijn baard — —

— Jawel vader, die is valsch! Dat had ik al dadelijk in de lampies! Maar mij kan het niet schelen, hoor! Als je niet wilt dat we je gezicht zien — mijnentwege! Als je maar goed bent voor de centen, dan is alles in orde! En ga nou maar eens verder!

— Nu dan, ik zal den besten tijd voor jullie uitvinden, om je slag te slaan! Zooals ik zei — je mag het geld behouden dat je er vindt, maar mij geef je de papieren, die voor jullie toch hoegenaamd geen waarde hebben. Wij zullen later wel alles in bijzonderheden regelen. Behalve het geld dat je vindt, en om jullie schadeloos te

stellen, als je de brandkast eens niet mocht kunnen openkrijgen, of je vindt er niets of weinig in, zal ik je ieder 500 pond uitbetalen!

— De helft vooruit? vroeg Tom haastig.

— De helft vooruit!

De twee inbrekers schenen elkander even met den blik te raadplegen, en toen antwoordde Jim:

— Top Harry! We hebben het al gezien — jij bent geen jongen van de vlakke! Jij bent van hooger op, en jij wilt wat met die papieren uithalen! Nu, dat kan ons onverschillig zijn! Als je ons een beetje wegwijs maakt, dan zullen we dat zaakje wel opknappen! Je geeft ons dus op: de ligging van de kantoorlokalen en van zijn eigen kamers, tenminste als hij in het huis woont, het aantal van zijn bedienden, het uur waarop hij gewoonlijk thuiskomt, of hij al of niet een waakhond houdt, welk merk de brandkast heeft, waar die staat, en meer van die dingen!

— Dat zal ik jullie alles zoo spoedig mogelijk mededeelen!

— Afsproken! Maar nu nog iets — veronderstel dat die Marc Tarbot, of hoe hij anders mag heeten, wakker wordt en ons overvalt — dan maken wij hem zeker koud?

— Om Godswil! Dat in geen geval! riep Jack verschrikt uit, die bedacht, dat zijn zuster al heel weinig zou kunnen uitrichten met een dooden Talbot. Er mag hem geen haar op het hoofd gekrenkt worden!

— Dat wil zeker zooveel zeggen als dat we hem geen prik mogen geven! hernam Jim. Allemaal goed en wel — maar we hoeven ons toch niet overhoop te laten schieten!

— Wanneer jullie je maatregelen goed neemt, zal hij jullie niet kunnen overvallen! zeide Jack zenuwachtig. Ik hoop toch dat ik niet met ezels of beginnelingen te doen heb? Als ik me soms in jullie mocht hebben vergist, dan wend ik me liever tot anderen!

— Ik zou je raden om dat niet nog eens te zeggen Harry! riep Jim uit, terwijl zijn oogen kwaadaardig begonnen te schitteren. Je praat tegen jongens van het vak! Ik heb al minstens dertig kraken achter den rug, en Tom nog meer! Dertien jaartjes heb ik in het geheel gezeten — doe je me dat soms na?

— Neen, moest Jack nederig bekennen.

— Als wij je belooven, dat je de papiertjes in handen krijgt, dan krijg je ze ook! Al had

hij ze weggestopt in een geheime la, of onder den vloer of achter een schilderij — je krijgt ze, als Jim het je belooft! Maar je gaat mee vader — want we moeten vastigheid hebben, dat begrijp je wel! Boter bij de visch, dat zeg ik altijd maar! Dan blijf je goede vrienden, is het niet zoo? En wees nou maar pleiten — dat wil zeggen, maak nou maar dat je wegkomt! Wij hebben nog wat samen te bepraten, waar je niet bij hoeft te zijn! Kom morgen op hetzelfde uur weer hier dan spreken we verder af, — en als je langs den bollebof loopt, bestel dan meteen nog maar een biertje voor ons!

De taal was te duidelijk om te kunnen worden misverstaan, en Jack begreep dat hij voorloopig overcompleet was.

Hij nam dus afscheid met een krachtigen handdruk, die hem een uur later nog pijn deed, be-

stelde in het voorbijgaan nog twee glazen bier, betaalde, en verliet het dievenhol, verheugd dat hij zoo spoedig en buiten verwachting geslaagd was.

Zoodra hij de deur van het optrekje achter zich gesloten had, en zijn schreden waren weggestorven, keek Jim zijn makker met een veelzeggenden blik aan, en zeide, terwijl zijn stem plotseling een geheel anderen klank had gekregen:

— Een groote schurk James! Een even groote schelm als zijn zuster een gevaarlijke intrigante is! Ik ben er verheugd om, op het goede denkbeeld te zijn gekomen, mijnheer Brand weer eens in de vrouwenkleeren te hebben gestoken, en de rol van dienstmeisje te hebben laten vervullen bij Violet Portland!

Diplome d'honneur 1895
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk VI.

De inbraak.

Weder waren een paar dagen verlopen sedert de samenkomst van Jack Portland en de beide mannen, die hij voor inbrekers had aangezien, en die inderdaad niemand anders waren geweest dan John Raffles, en zijn trouwe chauffeur, James Henderson, voortreffelijk vermomd, en van de plannen der eerezuchtige tooneelspeelster op de hoogte gebracht door Charly Brand, die eens te meer had bewezen op welk een onnavolgbare wijze hij in staat was de rol van een jonge en bevallige vrouw te vervullen, waartoe zijn sierlijke figuur, zijn rond, zacht blozend gelaat en zijn groote blauwe oogen hem als het ware voor bestemden.

Door een gelukkigen samenloop van omstandigheden had Charly de plaats kunnen innemen van het dienstmeisje der tooneelspeelster, dat plotseling ongesteld was geworden, en op last van den geneesheer haar betrekking voor goed had moeten prijs geven.

Hij had het gesprek tusschen broeder en zuster woord voor woord kunnen affluisteren, en nu pas was het hem volkomen duidelijk, om welke reden Violet Portland de hulp van een bekwamen detective had ingeroepen.

Wat Raffles betreft — hij had geen oogenblik gearzeld, zich zelf een rol toe te bedeele in de afwikkeling van deze tragie-comedie — maar hij wilde daartoe zelf het tijdstip vaststellen, en dat kon hij, omdat hij reeds talrijke draden in handen had, en op zijn beurt de sluwe intrige van den financier was gaan doorzien.

Het was een geheel warnet van leugens en valsche voorspiegelingen — aandeele in de eene maatschappij, die opzettelijk en door stroomannen bij duizenden worden verkocht, teneinde het te doen voorkomen alsof er een paniek dreigde, spoorwegaandeele die door een schijnbaar onverklaarbare oorzaak eensklaps bij drie en vier punten tegelijk kelderden, en in hun val de aan-

deelen van groote stoomvaartmaatschappijen meesleepten, aanvragen om in staat van faillissement te worden gesteld van kleine financiërtjes, die men als volkomen veilig had beschouwd, en waarvan Raffles had ontdekt dat zij als was waren in de hand van den machtigen Talbot — een menigte zetten en contrazetten, alle met de grootste zorgvuldigheid bestudeerd, zooals een bekwaam schaker het de zetten op de 64 velden van het schaakbord doet.

En ondanks alles, ondanks het feit, dat Talbot willens en wetens honderden menschen in den afgrond stortte om zijn eigen plannen te kunnen verwezenlijken, voelde Raffles iets als bewondering voor deze weergalooze stoutmoedigheid, en schrander overleg.

Een enkele verkeerde zet, een kleine berekening die falikant uitliep — en het geheele bouwwerk moest in puin storten.

Dat wist de millionair natuurlijk evengoed als Raffles, en toch bleef hij steeds hetzelfde onverstoorbare gelaat toonen, en niets wees op den reuzenstrijd dien hij thans voerde, en dien hij moest winnen, op straffe van tot den bedelstaf te worden gebracht.

Raffles en Charly Brand spraken over deze dingen, toen zij zich omstreeks elf uur des avonds in hun kledkamers van het huis in de Regent Street bevonden, teneinde zich voor te bereiden op hun nachtelijk avontuur.

Charly had het zoo weten aan te leggen, dat hij zich ongesteld had gehouden en van zijn tijdelijke meesteres verlof had gekregen, dien nacht ten huize van zijn „ouders” door te brengen.

Hij zou namelijk als „derde man” van de partij zijn, daar de gewaande Jim te kennen had gegeven aan den broeder der schoone tooneelster, dat hij het met Tom niet alleen aandurfde.

— Ik zou wel eens willen weten, zeide Charly, die bezig was, zijn vrouwenkleederen te verruilen tegen een versleten pak, of wij inderdaad in het huis van Talbot compromitteerende papieren zullen vinden!

Raffles, die voor den grooten spiegel stond, en zijn gelaat een algeheele verandering liet ondergaan, keerde zich niet om, toen hij bedaard antwoordde:

— Die vinden wij er stellig!

Charly keek Raffles verwonderd aan, en zeide toen:

— Hoe kun je daar zoo volkomen zeker van zijn?

— Wel, ik zal er compromitteerende papieren vinden, omdat ik ze er vinden wil! Ze liggen daar trouwens op die tafel!

Charly slaakte een kreet van verbazing en keek Raffles met groote oogen aan.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij toen. Ik begrijp volstrekt niet wat je van plan bent!

— Het is toch tamelijk eenvoudig! Ik wil die hartelooze en eerzuchtige vrouw een lesje geven, dat zij zich nog langen tijd zal herinneren! Zij wil immers bewijzen hebben van de schuld van Talbot aan een of ander duister misdrijf uit zijn jeugd — dat hij misschien in het geheel niet bedreven heeft — welnu, zij zal ze hebben!

— Maar dan gaat zij er mee naar Talbot en die zal dadelijk het bedrog ontdekken en haar uitlachen! hernam Charly.

— Dat is ook juist mijn plan! hernam Raffles koeltjes. Hij zal denken aan een grove poging tot chantage en haar eenvoudig de deur wijzen, al wenscht hij haar nog zoo vurig als mijn maîtresse te bezitten!

— Maar dan zou je het immers even goed kunnen doen voorkomen, alsof je volstrekt niets in het huis van Talbot gevonden had! zeide Charly, die nu op zijn beurt zijn gelaat onder handen nam.

— O neen, dat zou de grap niet tot haar recht doen komen! Zij moet zegepralend naar hem toestappen, met de papieren in de handen, meenende dat zij hem nu geheel in haar macht heeft — en dan moet hij haar aan het verstand brengen, dat zij zich danig vergist!

— Maar neem nu eens aan, dat wij daarginds papieren vinden, die onomstootelijk aantoonen, dat Talbot iets op zijn kerfstok heeft, zóo ernstig, dat zijn toestand hier onhoudbaar zou worden als zij publiek werden gemaakt?

— Daar houd ik geen oogenblik rekening mede, mijn waarde! antwoordde Raffles. Talbot is er de man niet naar, zoo dom en onvoorzichtig te zijn! Mocht ik mij echter dienaangaande toch vergissen — vind ik papieren die zijn schuld aan een misdrijf aantoonen, een misdrijf dat nog niet geboet is — dan zal ik ze heel eenvoudig aan de politie zenden. Talbot verdient in ieder geval

geen medelijden — hij is een ware hyena, die over lijken zou gaan, als hij daardoor zijn doel zou kunnen bereiken! Wat hij thans op touw heeft gezet, kost aan honderden hun geheele hebben en houden — en ik ben helaas niet in staat, hem in deze financieele plannen te dwarsboomen — maar als hij eenmaal het geld binnen heeft — als zijn plan geslaagd is — dan zal ik een woordje meespreken, en hem van alles berooven, wat wij maar op onze ruggen kunnen mededragen!

— Daar valt mij iets in, Edward! Als Violet met die papieren, die jij zelf vervaardigd hebt, maar die zij voor echt moet aanzien, naar Talbot toegaat, en wanneer wij vannacht bij hem inbreken, dan zal hij zich nog wel eens bedenken, alvorens het groote kapitaal, dat hij met zijn transacties denkt te verdienen, in zijn brandkast te sluiten, die zoo onbetrouwbaar gebleken zou zijn — en dan zal het je zeer moeilijk vallen, je plan ten uitvoer te brengen, en hem te ontlasten van een groot deel van zijn geld!

— Maak je daaromtrent niet ongerust, Charly, hernam Raffles die een rafelige das om zijn hals knoopte en het effect in den spiegel bestudeerde. Ten eerste ben ik volstrekt niet van plan, ook maar een vinger naar de eigendommen van Talbot uit te steken — omdat ik wel weet, er vannacht toch niets te vinden, dat de moeite van het meenemen waard is. Alle sporen van ons bezoek zullen dan ook met de grootste voorzichtigheid worden uitgewischt. Ten tweede moet je toch begrijpen, dat Violet wel zoo verstandig zal zijn, met haar gestolen papieren pas ten tooneele te verschijnen, als zij er zeker van is, dat de financieele plannen van haar slachtoffer tot een gunstig resultaat hebben geleid. Van een berooid man moet zij natuurlijk niets hebben!

— Die redeneering klinkt logisch! riep Charly uit. En als Talbot in het geheel geen sporen van braak gevonden heeft, zal hij te eerder gelooven dat die schoone dame hem een poets heeft willen bakken — als hij tenminste niet denkt, dat zij stapel krankzinnig is!

— Zoo denk ik er ook over, hernam Raffles. En ben je nu klaar? Het is bijna tijd om dien nobelen broeder van Violet te gaan opzoeken, die hoopt in troebel water te kunnen visschen, en voordeel te trekken uit de chantage, door zijn lieve zuster op touw gezet!

— Ik ben tot je dienst, Edward! antwoordde Charly, die een pet met grooten klep had opgezeten. Apropos — ik heb daareven een brief op mijn schrijfbureau gevonden van Herbert Meade. Hij bedankt je nogmaals in de warmste bewoordingen voor het geld, dat je hem tegen zulke prachtige voorwaarden ter beschikking hebt gesteld!

— Kom, kom — die jongen maakt werkelijk wel wat al te veel ophef van dat bagatel! zeide Raffles glimlachend. Hij verdiende immers dubbel en dwars, dat hij geholpen werd — en ik wilde dien lagen streek van Talbot ongedaan maken! Daarenboven — ik weet zeker, dat ik geen slechte zaak doe — zijn fabriek staat er uitstekend voor, en mijn geld is veilig, daar ben ik van overtuigd! En nu op weg — de brave Jack zal ongeduldig worden!

Raffles had een stapeltje papieren opgenomen, die op zijn tafel hadden gelegen, en er bedriegelijk uitzagen, alsof zij reeds vele jaren geleden waren beschreven, en liet ze in zijn wijden zak glijden.

— Het was een tamelijk lastig werkje, zeide hij glimlachend, maar ik had het er met genoeg voor over! Ik heb die stukken gemaakt aan de hand van het zondenregister van Talbot, waarvan je zoo handig een copie hebt weten te vervaardigen!

De twee mannen verlieten het vertrek na het licht te hebben uitgedraaid.

Zij liepen een breede gang door, daalden een trap af, en bereikten de achterzijde van het huis.

Raffles opende geruischloos een deur, die op den tuin uitkwam, en de beide vrienden stonden buiten.

Zij liepen een vrij breed tuinpad ten einde, dat uitkwam op de garage, waarnaast de kleine tuinpoort gelegen was, welke uitkwam op een zeer stille zijstraat, waar zich nooit iemand vertoonde.

Henderson stond reeds te wachten voor de deur van de garage, waarboven zijn eigen, vriendelijk kamertje gelegen was.

Hij droeg hetzelfde versleten pak, waarin hij voor de eerste maal had kennis gemaakt met Jack Portland.

— Alles klaar, Henderson? vroeg Raffles op zachten toon.

— Alles in orde, mylord! antwoordde de reus,

— Vooruit dan, wij zijn reeds een weinig over onzen tijd!

De kleine poort werd geopend en de drie mannen stonden op straat.

Het was toen twaalf uur in den nacht.

De Regent Street was op dat uur zoo goed als verlaten.

Zij volgden deze straat over eenigen afstand, en riepen toen een huurauto aan, welke hen na een half uur rijdens afzette op den hoek van de Cromwel Street, waar zij Portland zouden aantreffen.

De auto was dan ook nauwelijks weder weggereden, of uit de duisternis van een portiek trad den gedaante te voorschijn, die haastig op de drie mannen afkwam.

Het was Jack Portland.

Hij droeg nog altijd zijn zwarten baard en zijn pruik, en had den kraag van zijn overjas hoog opgestlagen.

— Ik begon al ongerust te worden! zeide hij op zachten toon. Waar zijt gij toch zoo lang gebleven?

— Wij hebben een beetje te lang zitten kaarten, Harry, dat is alles! antwoordde Raffles vergoelijkend. Wees er maar niet boos om. Wij gaan nu dadelijk aan den slag!

— Heb je alles goed — hoe noem jullie dat ook weer — afgelegen?

— Dacht je dat je met kinderen te doen had? vroeg Raffles schouderophalend. Maak jij je maar niet ongerust hoor! Alles zal gesmeerd loopen, wat ik je brom!

Zonder verder een woord met elkander te wisselen, gingen de vier mannen op weg.

Zij droegen echter zorg, de gelederen te splitsen, ten einde geen achterdocht te wekken bij eventueel te ontmoeten politieagenten.

Na een kwartier loopens bereikten zij het huis van den machtigen geldkoning.

Het was half twee.

Alles was duister in het groote huis.

Raffles beduidde Jack met een gebaar, dat hij zich zoo stil mogelijk moest houden, en ging toen de anderen voor naar een smalle zijstraat, waar zich de muur bevond, die den achtertuin afsloot, welke bij het groote bankgebouw behoorde.

Daar gekomen nam hij Jack ter zijde, en fluissterde hem in het oor:

— Jij blijft hier staan, tot we terugkomen, en je let op de russen, hoor je — ik bedoel de rechercheurs. Het is me ook een ongeluk als je de gabbertaal van het edelvolk niet kent! Als er onraad is, dan fluit je maar op je fiets!

— Op mijn fiets? vroeg Jack verschrikt. Hoe kan ik dat? Ik heb er geen bij mij!

— Op je hand, ezel! Dat ken je toch wel, hoop ik? Nou dan, wij gaan door dat raam naar binnen — ik heb er vanavond al een vin in gezet — een barst in gemaakt weet je? Ik denk, dat we niet langer dan een half uur zullen wegblijven — ik ken de inrichting van het huis. Je loopt maar zacht heen en weer en denk er om, dat je niet fluit, of er moet werkelijk onraad aan den knikker zijn!

En met deze woorden verwijderden Raffles en zijn beide metgezellen zich.

Raffles had slechts weinig moeite, het raam te openen en de drie mannen kropen naar binnen, maar alleen om buiten het gezicht van Jack te zijn, want Raffles dacht er niet aan, zijn onderzoekingsstocht verder voort te zetten.

De drie mannen bleven dus rustig in de halve duisternis van het groote vertrek zitten, en toen er een half uur verlopen was, kropen zij een voor een weder door het raam, hetwelk zorgvuldig door Raffles weder gesloten werd.

Aanstands kwam Jack op hen toe.

Zijn hand, welke hij naar Raffles uitstak, beefde van zenuwachtigheid.

— Heb je de papiëren? vroeg hij.

— Ik heb ze — maar eerst de centen, vriend! zeide de gewaande inbreker met een grijns-lach. Je hebt ons pas de helft betaald, vergeet dat niet!

Zwijgend haalde Jack zijn portefeuille te voorschijn en duwde een klein pakje bankbiljetten in Raffles' hand.

Deze telde het bedrag zonder zich te overhaasten na, en stak Jack toen een vrij dik pak papiëren toe, terwijl hij hem toefluisterde:

— En laten we nu maar gauw maken, dat we wegkomen — het is niet zuiver — we hebben weinig voor ons zelf kunnen doen — er zat een alarminrichting aan de brandkast! En als je onze diensten nog eens noodig hebt — we zijn altijd tot je dienst, Harry!

Een harden klap op den schouder van Jack,

en de drie mannen waren in de duisternis verdwenen.

Jack echter haastte zich op zijn beurt, om van de gevaarlijke plek weg te komen en hij had het geluk, tien minuten later een huurauto aan te treffen.

Bij het flakkerenden licht van de lantaarns,

die hem voorbijschoten, begon hij de papieren aan een voorloopig onderzoek te onderwerpen en het duurde niet lang, of hij slaakte een onderdrukten kreet van zegepraal en mompelde met schitterende oogen voor zich heen:

— Wij bebben hem! Violet zal tevreden over mij zijn — en over een maand ben ik rijk!

Hoofdstuk VII.

Wie een kuil graaft voor een ander

Drie dagen later barstte de bom.

Nog zelden had men in de finantieele wereld een dergelijk brutaal stukje bijgewoond, als nu was vertoond door Marc Talbot, den gevreesden en gehaten geldman.

Terwijl iedereen in de vaste overtuiging was, dat hij aan den rand van den afgrond stond, trad hij uit den door hem zelf ontketenden strijd als overwinnaar te voorschijn — en rijker dan ooit!

Het is waar — door die overwinning waren honderden ten onder gegaan — maar wie bekommerde zich om hun lot?

Zoo was het immers altijd gegaan en zoo zou het wel gaan, zoolang er geld door de wereld rolde.

Het bleek nu, dat de geheimzinnige maatschappij, welker aandeelen Talbot met zooveel overtuiging aan Raffles ontraden had, wel dege-lijk bestond!

Door stroomannen had de sluwe geldman voor zeer weinig geld een groot aantal aandeelen laten opkopen, na ze kunstmatig tot ver onder pari te hebben doen dalen.

Maar dit was nog slechts een gering onderdeel van zijn uitgebreid veldtochtplan — hij had tegelijkertijd een tiental vallen uitgezet — en zij waren tegelijkertijd op het juiste oogenblik dichtgeklapt!

Op de Beurs deed het gerucht de ronde, dat Talbot binnen vier-en-twintig uur de ronde som van ruim een half millioen pond sterling had verdiend.

Het was omstreeks tien uur in den morgen van den dag, volgend op deze ongehoord crisis,

die in het voordeel van Talbot was geëindigd.

De financier bevond zich in zijn particulier werkvertrek en tegenover hem stonden drie mannen, een inspecteur van politie, een brigadier in uniform en een lang en mager man met een scherp geteekend gelaat, glad geschoren en eenvoudig gekleed — dat was Mortimer, een der beste detectives waarover Scotland Yard op dat oogenblik kon beschikken.

Het gelaat van Talbot was verwrongen en doodsbleek.

Hij was blijkbaar aan de grootste opwinding ten prooi, en nu en dan maakte hij een heftig gebaar van woede en ongeduld, wanneer een der mannen een korte opmerking maakte.

Nu barstte hij uit:

— Kort en goed, mijne heeren — ik neem niet aan, dat het onmogelijk zou blijken den bedrijver van dien stoutmoedigen inbraak te achterhalen, die mij in een enkelen nacht tweehonderd duizend pond sterling armer heeft gemaakt! Dat is ondenkbaar! Het zou ten hemel schreien, als het mogelijk ware in een stad als de onze zulk een ontzaglijk bedrag te stelen uit een goed gesloten brandkast, zonder dat de dader werd gevat.

Om de dunne lippen van Mortimer vertoonde zich een wrange glimlach, toen hij kalm ten antwoord gaf:

— Dat hangt er geheel en al van af wie de dader geweest is, mijnheer Talbot! Gij hebt ons intusschen nog niet gezegd, hoe het komt, dat gij ons pas zoo laat mededeeling hebt gedaan van den inbraak!

— Hoe kon ik het eerder doen, daar ik den diefstal zelf pas een kwartier geleden ontdekte.

— Hoe laat kwaamt gij dan hier in uw vertrek?

— Om negen uur!

— Welnu — — —

— Maar gij kunt u zelf overtuigen, dat er aan de voorzijde van de kast geen spoor van braak is te ontdekken! riep Talbot op wanhopigen toon. Het had wel twaalf uur kunnen worden, eer ik iets ontdekt had, wanneer ik niet de brandkast had moeten openen, teneinde er een stuk uit te nemen, dat ik toevallig noodig had. De kast is aan den achterkant aangetast — en wel van uit het aangrenzende huis!

— Door den muur heen dus? riep de inspecteur verrast uit. Is het huis hiernaast dan onbewoond?

— Het is van den kelder tot den zolder bewoond — maar dat schijnt voor den schurk die mij beroofd heeft, volstrekt geen bezwaar te hebben opgeleverd! hernam Talbot op scherpen toon. Maar overtuig u zelf, als ik u verzoeken mag! De deur van de brandkast staat open, en het gat is zoo groot, dat een niet te dik man gemakkelijk door de opengebroken kast heen in het naastgelegen huis kan komen.

Zonder iets te zeggen, trad Mortimer op de groote, moderne brandkast toe, waarvan de zware deur aanstond.

Hij trok ze zoo ver mogelijk open en keek in de kast.

Op de breede planken van staal, ruim een halven meter van elkander verwijderd vond hij slechts enige papieren, welke hij even inkeek en toen weder op hun plaats legde.

Daarop kroop hij tusschen twee planken door in de kast, en werkte zich door het gat in den achterwand en vervolgens door de opening in den tusschenmuur, welke de beide huizen scheidde.

Hij stond in een tamelijk goed gemeubeld vertrek, hetwelk slechts een raam had en er uitzag als een studeerkamer van een geleerde, die het niet al te breed heeft.

Hij bekeek het gat, schudde het hoofd, betastte de randen van de bijna zuiver ronde opening in den stalen achterwand van de kast, onderzocht dien scherpen kant nog eens nauwkeuriger met behulp van zijn vergrootglas, en kwam toen op dezelfde wijze weder het vertrek binnen.

Zijn gelaat vertoonde een ernstige uitdrukking toen hij zeide:

— Dit is niet het werk van den eerste den beste, mijnheer Talbot! Ik heb al heel wat vernielde brandkasten in mijn leven gezien — maar een zoo zuiver uitgesneden gat nog nooit! Ik kan mij dan ook volstrekt niet voorstellen, op welke wijze de inbreker hier te werk is gegaan, maar dit staat voor mij vast, dat hij over middelen beschikt, welke den gewonen inbreker zijn onthouden! Hebt gij soms reeds gesproken met de lieden die het huis hiernaast bewonen.

— Neen, ik heb u opgebeld, zoodra ik den diefstal ontdekte, ongeveer een half uur geleden, en ik heb niets gedaan, totdat gij hier waart.

— Dan zullen wij hiernaast gaan, en vragen, of men daar vannacht niets verdachts heeft bemerkt — maar ik geloof reeds nu wel te kunnen zeggen, dat ik een ontkennend antwoord op mijn vraag zal ontvangen!

Hij had onder het uitspreken van de laatste woorden een snellen, veelbeteekenenden blik met den inspecteur gewisseld, die echter aan de aandacht van den financier ontsnapte.

— Doe wat u goeddunkt, mijnheer! zeide Talbot. Maar stel alles in het werk, om den dief op te speuren! Ik loof een zeer groote belooning uit!

— Zeg mij eerst nog eens, mijnheer Talbot, waaruit het gestolene bestond! hernam Mortimer.

— Negentigduizend pond in bankpapier, tien-duizend pond in goud, de rest in effecten, aandelen in mijnen en spoorwegen, en zoo meer!

— Kan de dief die zonder gevaar verzilveren?

— Voor verreweg het grootste gedeelte zeker, tenminste als hij er haast mee maakt! De beurs opent reeds om negen uur, vergeet dat niet!

— Ik mag zeker wel even van uw telefoon gebruik maken? vroeg Mortimer en reeds trad hij op het toestel toe.

— Natuurlijk! antwoordde Talbot.

De detective voerde even een kort gesprek, legde het toestel weder neder en wendde zich tot den financier met de vraag:

— Van welke maatschappijen waren die aandelen?

— Great Western, Chesapeake, Oeral Company, Djambi! antwoordde Talbot zonder aarzelen.

— Dan moet ik tot mijn spijt mededeelen, dat wij reeds te laat zijn — een half uur geleden

zijn voor bijna honderdduizend pond van die aandelen ter Beurze verkocht!

Talbot maakte een gebaar van wanhoop en riep toen woedend uit:

— Dan moet het toch mogelijk zijn, de identiteit te ontdekken van den man, die de aandelen ten verkoop heeft aangeboden! Hij zal mij nog tot den bedelstaf brengen! De aandelen zullen weder geweldig vallen, als er tegelijk reeds zoo vroeg in den morgen voor honderdduizend pond sterling van wordt aangeboden!

— Ik vrees, dat wij met een zeer sluwen vogel te doen hebben, mijnheer Talbot, hernam de detective schouderophalend. Hij is natuurlijk niet in persoon op de beurs verschenen, maar heeft de aandelen ondershands verkocht, met bevel ze dadelijk ter beurze te verhandelen. Maar nu willen wij eerst het huis hiernaast eens gaan bezoeken!

Op het oogenblik dat de drie politiebeambten het vertrek wilden verlaten, kwam een klerk met een verschrikt gelaat, die reeds iets scheen te weten van hetgeen er was voorgevallen, een kaartje aan Talbot brengen.

— Die dame wenscht u onmiddelijk te spreken, mijnheer! zeide hij op zachten toon.

Talbot wierp een haastigen blik op het sierlijke stukje karton, en zeide toen gemelijk:

— Zeg die dame dat het mij zeer spijt, maar dat ik op het oogenblik niet in staat ben haar te ontvangen.

— Zij zegt, dat gij haar in ieder geval moet ontvangen, daar het een zaak van het grootste gewicht betreft, mijnheer! drong de klerk aan.

Talbot scheen nog even te aarzelen, maar toen scheen hij een besluit tenemen en zeide kortaf:

— Zeg haar dan, dat ik vijf minuten voor haar beschikbaar heb — geen seconde langer. Laat haar hier!

De klerk ging heen, tegelijk met de drie mannen, en even later trad Violet Portland het vertrek binnen.

Zij was met verfijnde elegance gekleed, en had blijkbaar met opzet de grootste zorg aan haar toilet besteed.

Een oogenblik bleef zij op den drempel staan, glimlachend en met een glans van zegepraal in haar donkere oogen.

Toen kwam zij met snelle schreden en uitge-

stoken hand op den financier toe, die haar met een duisteren blik, beschouwde en zeide vroolijk:

— Laat mij een van de eersten zijn, die je met je groot succes geluk wenscht, Marc! Daar moet ik echter dadelijk aan toevoegen, dat ik altijd zeker ben geweest van je welslagen! Ik kende je kracht!

— Dank je voor je compliment! zeide Talbot droogjes. Ben je hier gekomen, alleen om mij dat te zeggen?

— Neen! Ik ben hier in de eerste plaats gekomen om mijn aanzoek te herhalen — mijn voorstel, als je dat liever hoort — en ik ben er bijna zeker van, dat het thans in betere aarde zal vallen!

Talbot keek de jonge vrouw met een mengeling van verbazing en toorn aan, en zeide toen schouderophalend:

— Ik behoor niet tot die mannen, die van den eenen dag op den anderen hun besluit wijzigen! Ik vind je zeer bekoorlijk — ik begeer je nog altijd — maar niet als mijn vrouw!

— En ik ben er zeker van, Talbot, dat je over tien minuten anders zal spreken en mij je hand zal aanbieden! zeide Violet Portland langzaam, terwijl zij Talbot een eigenaardigen blik toewierp.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg de financier met gefronste wenkbrauwen. Je houdt mij toch zeker niet voor den gek? Ik ben toevallig niet in een stemming, om misplaatste grappen waardeeren!

— Ik spreek in vollen ernst! Je zult mij binnen tien minuten gevraagd hebben, je vrouw te worden!

— Spreek duidelijker, alsjeblieft! hernam de geldman kortaf. Denk je soms een middel te hebben, mij te dwingen?

— Dat heb ik inderdaad! Ik heb dat middel hier in mijn hand — het zijn de bewijzen, Talbot, dat er in je verleden misdrijven door je gepleegd zijn, die je ook nu nog in aanraking met den strafrechter zouden kunnen brengen, en je hier te Londen in ieder geval onmogelijk zouden maken! Hier zijn ze — of liever de copieën! Want ik ben zoo verstandig geweest, de origineelen op een veilige plaats te bewaren! Lees maar eens en zeg dan eerlijk, dat je mij onderschat hebt!

De jonge vrouw stak Talbot de papieren toe,

die ze verbaasd en met hoog opgetrokken wenkbrauwen aannam, en liet zich daarna nonchalant in een stoel neerglijden, bij voorbaat genietend van haar overwinning.

Talbot begon te lezen.

En naarmate hij las, nam zijn gelaat verschillende uitdrukkingen aan, eerst die van onrust, daarna van verbazing, ten slotte van toorn en ongelooft.

Hij had nog slechts eenige van de stukken gelezen, welke de jonge tooneelspeelster hem had ter hand gesteld, toen hij het papier, dat hij juist in de hand hield, langzaam liet zakken, en de jonge vrouw een eigenaardigen blik toewierp.

Er schitterde wraakzucht en spot in zijn oogen, en tevens met moeite onderdrukte woede, toen hij haar toevoegde:

— Wilt ge mij eens zeggen wat dit alles te beteekenen heeft, Madame?

Violet Portland kwam half overeind uit haar gemakkelijke houding, en vroeg eenigszins ongeduldig:

— Moet ik u dat nog uitleggen? Ik zeg u dat ik de origineelen van deze brieven op een veilige plaats bewaar! Begrijpt gij niet eens, dat gij hier onmogelijk zijt, dat gij de vlucht zult moeten nemen, als ik ze openbaar maak?

— Ah! Dat is het dus! hernam de financier spottend. Een poging tot afpersing nietwaar?

— Gij kunt het noemen zooals gij wilt! hernam Violet op luchtigen toon, terwijl zij opdrong en hem eenige schreden tegemoet ging. Als gij maar wilt erkennen, dat het een handige zet van mij was, om mij in het bezit van die brieven te stellen!

— Inderdaad, een buitengewoon handige zet! antwoordde Talbot sarcastisch. Ik behoef natuurlijk niet te vragen hoe gij in het bezit van deze stukken zijt gekomen?

Hij had haar een loerenden blik toegeworpen terwijl hij haar deze vraag stelde, en scheen haar diepste gedachten te willen peilen.

— Wat een vraag! riep de jonge vrouw op spottenden toon. Natuurlijk heb ik ze niet op een heel fatsoenlijke manier gekregen! Maar dat zal een man als jij bent toch wel niet erg hinderen!

— Een inbraak dus? hernam de financier op denzelfden afgemeten toon, terwijl hij de jonge vrouw nauwkeurig in het oog hield.

— Waarom zoude ik het verhelen? antwoordde Violet schouderophalend. Wij worden nu toch man en vrouw, en gij zult toch uw eigen vrouw niet in de gevangenis willen brengen nietwaar?

— Gij zijt er dus wel zeker van dat ik u tot mijn vrouw zal maken?

— Oh, heel zeker! antwoordde de actrice met een lachje. Natuurlijk, gij neemt het mij op het oogenblik heel kwalijk wat ik gedaan heb, maar in uw hart voelt gij toch zoo iets als bewondering, en in ieder geval zult ge van twee kwaden het minste willen kiezen!

Talbot, die tijdens het gesprek ongemerkt naar de deur was gegaan liet een schrill lachje hooren, en zeide toen op harden toon:

— Het spijt mij dat ik u een illusie moet ontneemen, schoone dame, gij zult niet alleen mijn vrouw niet worden — maar er staat u nog heel wat anders te wachten! Denkt gij soms dat ik met mij laat spelen? De brieven en andere stukken die ge mij hier hebt laten zien zijn vervalscht! Zij hebben geen waarde hoegenaamd — de politie zal u eenvoudig uitlachen, wanneer gij haar die brieven vertoont! Ik heb ze nooit ontvangen, en zij slaan op gebeurtenissen, die nimmer hebben plaats gehad! Toen alles wat hier beschreven wordt zoogenaamd te Calcutta plaats vond, — de datum staat er bij! — toen bevond ik mij in een geheel andere plaats, zelfs in een ander werelddeel, en dat kan ik bewijzen! Haha — gij verbleekt? geen wonder — Men heeft u voor het lapje gehouden! De man die u de brieven moest bezorgen, zoogenaamde bewijzen van mijn schuld, die heeft u eenvoudig iets in handen gestopt! Telefooneer gerust onmiddellijk de politie, want ik wacht met volle gerustheid haar oordeel af! Maar dat is waar ook — gij behoeft die moeite niet eens te doen — er zijn hier politiebeambten in huis!

Bijna op hetzelfde oogenblik trad Mortimer weder binnen, op den voet gevolgd door den inspecteur en den brigadier,

— Niets verdachts hier naast mijnheer Talbot! zeide de detective.

Maar hij hield verrast stil bij het zien van de bleke vrouw, die in een hoek van het vertrek stond, ziek van vernedering en woede, en wendde zich met een vragend gelaat tot den bestolen geldman.

Talbot had haastig de brieven bijeengenomen,

stak ze Mortimer toe, en zeide op scherp toon :

— De dame die gij daar ziet, en waarschijnlijk van aanzien wel kent, heeft zooeven zelf verklaart, dat zij deze papieren, die overigens vervalscht zijn, onrechtmatig heeft verkregen — dat wil zeggen door middel van een inbraak! Ik laat het aan u over, wat gij doen wilt! Ik ben er echter van overtuigd dat zij wel meer zal weten van den diefstal, die vannacht bij mij gepleegd is! Zij wilde deze brieven, zoogenaamde bewijzen van een misdrijf, dat ik jaren geleden zou hebben gepleegd, gebruiken om mij te dwingen, haar tot vrouw te nemen!

— Dan hebt gij u aan een zeer ernstig misdrijf schuldig gemaakt mevrouw! zeide Mortimer op ernstigen toon, en de inspecteur zal genoodzaakt zijn u te verzoeken ons te willen volgen.

Diep vernederd, en na een blik vol haat op Talbot te hebben geworpen, maar nog niets begrijpend van hetgeen er was voorgevallen, verliet de jonge vrouw het vertrek, terwijl de inspecteur en de brigadier aan haar zijde gingen.

Talbot bleef met den detective alleen.

Juist op dat oogenblik bracht de klerk opnieuw een briefje binnen met de woorden :

— Zeer dringend mijnheer! Het betreft de zaak van vannacht, zeide de brenger.

— Zou ik u mogen verzoeken, mij het briefje dan hardop voor te lezen mijnheer? vroeg Mortimer.

Talbot haalde met bevende hand het briefje uit de enveloppe en las met schorre stem het volgende voor :

— Ik heb uw huis vanochtend in het oog gehouden en zag daareven Violet Portland hier binnen gaan. Daar ik het doel vermoed, hetwelk haar naar uw huis voerde, ben ik zoo vrij, u even mede te deelen, dat zij volstrekt niets uitstaande heeft met den inbraak, die hedennacht in uw bureau werd gepleegd. Want de bedrijver daarvan, die u hartgrondig dank zegt over de wijze waarop gij uw brandkast hebt gevuld, maar die zijn afkeur moet te kennen geven over het maaksel daarvan, is niemand anders dan ondergeteekende, uw dienstwillige

John Raffles."

Marc Talbot liet zich op een stoel neervallen, die gelukkig onder zijn bereik stond, en zeide op heeschen toon :

— Ook dat nog! John Raffles was het dus!

— Ik heb het van het eerste oogenblik afgeweten, mijnheer Talbot, zeide Mortimer rustig. En het spijt mij, dat ik het u moet zeggen — maar van het eerste oogenblik af, dat John Raffles de hand in het spel heeft gehad, zult gij er werkelijk beter aan doen, alle hoop te laten varen, al was het ook maar een penny van het gestolene terug te zien!

De volgende aflevering (No. 427) bevat:

Phileas Baxter op het Oorlogspad.

DUBEC No. 3
GOUD EN KURK
BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURSCHE TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885